

Τὰ “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ Covid-Sars 2
ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας
τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ

“ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ
μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου”

Ψαλμ. 140,5

Εἰσαγωγικά

Ἡ κατάσταση, πού προέκυψε κατὰ τὴν τελευταία διετία ἀπὸ τὴν ἐπέλαση τῆς διαβόητης “πανδημίας” τοῦ Sars-CoV-2, δημιούργησε πολλὰ ἐρωτηματικά, ἀνέδειξε μεγάλα προβλήματα καὶ ἔβαλε σὲ πολλαπλὰ διλήμματα τοὺς πιστοὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ ἀσκηθεῖσα πολιτική, γιὰ τὴν ἀνάσχεση τοῦ “πανδημικοῦ κύματος”, μέχρι σήμερα, σχεδιάσθηκε “δίχα Θεοῦ καὶ πρὸ Θεοῦ καὶ οὐ κατὰ Θεόν¹”, ἀνέδειξε δὲ τὴν πρόθεση τῶν ἐπιτηδείων νὰ ὑλοποιήσουν ἄθεσμες σκοπιμότητες, μὲ στόχο νὰ χειραγωγήσουν τὸν ἄνθρωπο, ὡς ἄβουλο ὄν, στοὺς σκοτεινοὺς ἀτραπούς μιᾶς ἀντίθετης καὶ ἀδιέξοδης πορείας, ξένης πρὸς τὴν οὐσιώδη προοπτικὴ τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἀλλοιώθηκε σὲ τέρας ἀλλόκοτον, μετὰ τὴν ἄμικτη καὶ παρὰ φύση μείξη της² μὲ τὸν ὑλισμὸ καὶ τὸν θετικισμό, τὶς ἰδεολογίες ἐκεῖνες, πού πριμοδοτοῦν τὰ πάσης φύσεως πολιτικο-οικονομικὰ συστήματα, καὶ ἐξασφαλίζουν στοὺς “ειδικούς” λιπαρὸ χρηματισμό, λαμπρὴ καριέρα, κοσμικὴ λάμψη, μέχρις ὅτου “σβήσουν τὰ φῶτα τῆς γιορτῆς”, λάμψει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀποκαλυφθοῦν τὰ ἐρεΐπια.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ξεχωριστά, ἀπὸ ἀπόλυτη ἀξία, κατάντησε στατιστικὸ μέγεθος, πού ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὰ χρηματοπιστωτικὰ πρότυπα ὠφέλους-ζημίας. Ἡ δαρβινικὴ θεωρία τὸν εἶδε ὡς σύμβαμα (τυχαῖο γεγονός). Ὁ φροῦδισμὸς τὸν ἐξώθησε στὴν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἔλλειψη νοήματος στὴ ζωὴ, διότι βλέπει τὴν ζωὴ νὰ

¹ Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Περὶ διαφορῶν ἀποριῶν*, P.G.91,1156 C-1157A

² Ἡ ἀποστροφή “μείξεις ἄμικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον” εἶναι τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. *Πηδάλιον*, Σχόλια εἰς τὸν 83^{ον} Ἀποστολικὸν Κανόνα, διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζεται ὁ Παποκαίσαρισμός. *Πηδάλιον* σελ. 109.

έξαντλείται στο φρικτό όριο του θανάτου. Και, τέλος, ό μαρξισμός τόν κατέστησε κοινωνικό έξάρτημα, έφ'όσον, κατά την θεωρία του, ό άνθρωπος δέν καθορίζεται από τή συνείδησή του, άλλ' αντιθέτως, ή κοινωνική του ύπόσταση καθορίζει και τή συνείδησή του.

Η υγεία ως άγαθό παραδόθηκε στους κροίσους τής μεγάλης πόρνης, τής υπερανταντικής νέας Βαβυλώνος³, και έγινε τó εργαλείο μιās μανιώδους και δαιμονικής επέλασης κατά τής ανθρωπότητας. Οί κυβερνήσεις έγιναν υπεργολάβοι τών πολυεθνικών φαρμακευτικών εταιρειών ή άλλων σκοτεινών υπερκρατικών δυνάμεων, πού διέστρεψαν τόν φιλόσοφο στόχο τών βιο-ιατρικών έπιστημών, όπως αυτός θεόθεν όρίζεται⁴, σέ άπάνθρωπη και δαιμονική άστυνόμηση του άγαθού τής ζωής.

Έκατομμυριούχος, άφρων "τεχνολόγος", χρηματοδοτεί σήμερα κατά 30% έτησίως τόν Παγκόσμιο Όργανισμό Υγείας, ό όποιος προωθεί δι' αυθαιρέτων ιδεολογικών κριτηρίων τήν μείωση του πληθυσμού τής γής με παντοειδείς τρόπους, τόσο σέ θεωρητικό όσο και σέ πρακτικό επίπεδο.

Όμως, ή φυσική νομοτέλεια, ή όποία τάχθηκε να βάζει όρια στήν ύβρη του ανθρώπου κατά του ιερού, είναι άπαραβίαστη. Τό μεγαλούργημα τής Βαβέλ, πού θα άφηγε μνήμες θαυμασμού στους απογόνους τών έπιστημόνων τής έποχής, κατήντησε να γίνει ή αίτία σύγχυσης και διχασμού⁵, και ό προσωκρατικός φιλόσοφος Ηράκλειτος, μέσα από τίς άμυδρες έλλάμψεις του σπερματικού λόγου⁶, προειδοποιούσε : «*Ηλιος ουχ υπερβήσει μέτρα, ει δέ μή Έρινύες μιν Δίκης επίκουροι έξευρήσουσιν*⁷».

Μέ τίς σκέψεις αυτές στήν άκολουθούσα σύντομη μελέτη έξετάζουμε στο πρώτο μέρος τήν προέλευση και τή φύση τών έμβολίων εναντι του Covid-Sars 2 και στο δεύτερο αξιολογούμε τά δεδομένα, πού αναδύθηκαν στήν επιφάνεια από τή παρασκευή και κλινική χρήση τους, σύμφωνα με τήν διδασκαλία τής Αγίας

³ Αποκάλυψις Ιωάννου, 14,8 · 16,19· 17,5 · 18,2 · 18,10-21.

⁴ Σοφία Σειράχ 38,6 κ. έ. «και αυτός έδωκεν ανθρώποις έπιστήμην ένδοξάζεσθαι έν τοις θαυμασίοις αυτού· έν αυτοίς έθεράπευσε και ήρε τόν πόνον αυτού.»

⁵ Γένεσις, 11,1-9

⁶ Σπερματικός λόγος ένδεικτικά «Παρά πᾶσι σπέρματα αληθείας δοκεί εΐναι», Ιουστίνου, Απολογία Α', Ρ.Γ. 6, 396B.

⁷ "Ο ήλιος δέν θα ξεπεράσει τά μέτρα του, άλλίως, οί Έρινύες οί θεραπευτίδες τής Δίκης, θα τόν ανακαλύψουν, για να τόν επαναφέρουν στήν φυσική τάξη." Ηράκλειτος, Απόσπασμα 94.

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς Κεφαλὴν, τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν, τὸν παντεχνήμονα Λόγον τοῦ Πατρὸς, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, δι' Οὗ "τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε"⁸.

Α'

Τὰ ἐμβόλια ἔναντι τοῦ Sars-CoV-2

1.Τὶ εἶναι ἐμβόλιο;

Ἐμβόλιο εἶναι ἓνα βιολογικὸ προϊόν ἀπὸ νεκρὸ ἢ ἀδρανοποιημένο νοσογόνο παράγοντα (ιό, βακτήριο, μύκητα, παράσιτο), ὁ ὁποῖος εὐθύνεται γιὰ μιὰ λοιμικὴ νόσο. (Παρενθετικά, ἄς σημειωθεῖ, ὅτι ὁ Sars-CoV-2 εἶναι χιμαϊρικὸς ἴος καὶ ὄχι ἀπολύτως φυσικὸ προϊόν⁹.)

Σκοπὸς τοῦ ἐμβολίου εἶναι νὰ εὐαίσθητοποιήσῃ τὸ ἀνοσοποιητικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο αὐτὸ παράγοντα ὡς εἰσβολέα, παράγει ἀντισώματα (IgM, IgG, IgA) γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν καὶ, παραλλήλως, διεγείρει τὰ λεγόμενα κύτταρα μνήμης (B- καὶ T-λεμφοκύτταρα), ὥστε σὲ ἐνδεχόμενη ἐπαναμόλυνση νὰ τὸν ἀναγνωρίσει καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσει ἐκ νέου.

Εἰσηγητὲς τῶν ἐμβολίων ὑπῆρξαν "τὰ πτωχὰ καὶ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου", ποὺ ὁ Θεὸς ἐξέλεξε, "ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνηι"¹⁰. Συγκεκριμένα, οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἱατροὶ, Ἐμμανουὴλ Τιμόνης καὶ Ἰάκωβος Πυλαρινός, συνέλαβαν τὴν ἔννοια τῆς ἀνοσοποίησης ἀπὸ τὴν λαϊκὴ ἱατρικὴ, στὴν τουρκοκρατούμενη Ἑλλάδα καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη.

Διαπίστωσαν, ὅτι ὁ ἐνοφθαλμισμὸς παθολογικοῦ ἵστοῦ ἀπὸ προσβεβλημένο πρόβατο, μὲ εὐλογία, στὸ χέρι τῶν παιδιῶν ἀπέφερε θαυμαστὰ θεραπευτικὰ ἀποτελέσματα, προφανῶς ἀπὸ τὴν ἀπόκτηση φυσικῆς ἀνοσίας. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν προέκυψε, στὴ συνέχεια, ἡ πρώτη ἐπίσημη ἐπιστημονικὴ δημοσίευση στὸ ἀγγλικὸ περιοδικό, "Philosophical Transactions" τῆς Royal Society,

⁸ Κολασσαεῖς, 1,17.

⁹ <https://humanevents.com/2021/09/21/wuhan-scientists-planned-to-release-coronaviruses-into-chinese-cave-bats-18-months-prior-to-outbreak/>

¹⁰ Α' Κορινθίους, 1,27

τὸ ἔτος 1714¹¹. Παρόμοιες πληροφορίες μετέφερε τὸν ἴδιο καιρὸ στὴν πατρίδα της καὶ ἡ ἀγγλίδα ποιήτρια λαίδη Mary Wortttley Montagu, σύζυγος τοῦ ἄγγλου πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη¹². Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ θεραπευτικὴ-προληπτικὴ αὐτὴ πρακτικὴ, σύμφωνα μὲ ἰατροεθνολογικὲς μελέτες, ἦτο γνωστὴ καὶ στὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική, ὅπου θαυμάζει κανεὶς τὴν ἀδάμαστη καὶ δυναμικὴ ἐφευρετικότητά τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, ὡς θεοῦ δωρήματος¹³.

Τὰ ἐμβόλια, τὰ ὁποῖα ἀναπτύχθηκαν στὴν συνέχεια, περιεῖχαν ἓνα ἐξασθενημένο ἢ ἀπενεργοποιημένο ἰό, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν εἴσοδό του στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό, δημιουργοῦσε τὰ παραπάνω εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα γιὰ τοὺς νοσοῦντες, δηλαδή δημιουργία ἀντισωμάτων καὶ κυτταρικῆς μνήμης.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1972 ἄρχισε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ διαφοροποιεῖται ὁ τρόπος παραγωγῆς ἐμβολίων, μὲ τὴν χρῆση ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταρικῶν σειρῶν, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ, ἐπὶ τούτου, ἐκτρώσεις ἐμβρύων ἀνθρώπων, μὲ "ἀνωνύμους γονεῖς"(!), καὶ μέσῳ γενετικῆς μηχανικῆς.

Σήμερα κυκλοφοροῦν οἱ ἐξῆς τύποι ἐμβολίων, συμφώνως πρὸς τὴν πλέον ἔγκυρη καταγραφή τους ἀπὸ τὸ Institute Charlotte Losier¹⁴.

α. Ἐμβόλια, ποὺ περιέχουν ὀλόκληρο ἰό, ἐξασθενημένο ἢ ἀδρανοποιημένο. (Whole Virus vaccine-Live attenuated or inactivated)

β. Ἐμβόλια, βασισμένα σὲ ἱκὸ φορεά (vector-Based vaccine) (Κατ' οὐσίαν πρόκειται γιὰ ἐμβόλιο DNA)

γ. Ἐμβόλια RNA (RNA Vaccine)

δ. Ἐμβόλια DNA (DNA Vaccine)

Ἀπὸ τοὺς παραπάνω τύπους ἐμβολίων, ὁ πρῶτος ἀποτελεῖ τὴν γνωστὴ καὶ παραδοσιακὴ μορφή. Ὁ ἐξασθενημένος ἢ ἀδρανοποιημένος ἰός, εἰσάγεται στὸ μεσοκυττάριο ὑγρὸ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία ἀντισωμάτων.

¹¹ Δ. Καραμπερόπουλος, *Ἡ πρώτη ἐπιστημονικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῆς εὐλογίας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἰατροὺς Ἐμμανουὴλ Τιμόνη καὶ Ἰάκωβο Πυλαρινό, (ἀρχές 18ου αἰ.)* Βλ. Δελτίον Ἀ' Παιδιατρικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 53, 2006.

¹² Isaak Asimov, *Τὸ χρονικὸ τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων*, σελ. 198.

¹³ Boylston, Arthur (2012-07). «The origins of inoculation». *Journal of the Royal Society of Medicine* (en inglés) 105 (7): 309-313.

¹⁴ Institute Losier Charlotte, *Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines*, μὲ ἐπικαιροποίηση στίς 02 Ἰουνίου 2021. Τὴν ἐγκυρότητα καὶ ἀξιοπιστία, τοῦ συγκεκριμένου Ἰνστιτούτου, ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Εὐρωπαϊκὸς Ὄργανισμὸς Βιοηθικῆς.

Οί ἄλλοι τύποι λειτουργοῦν ὡς “γενετικοί τροποποιητές”, κατὰ τὸν ἀνοσολόγο καὶ ἰολόγο Robert W. Malone. Τὸ ἐνιέμενο ὑλικὸ χειραγωγεῖται καταλλήλως, μὲ τὴ χρήση βιοτεχνολογίας, ὥστε νὰ εἰσέλθει στὸ πρωτόπλασμα ἢ τὸν πυρῆνα τοῦ ἀνθρωπίνου κυττάρου καὶ νὰ προκαλέσει ἀνοσοδιέγερση, μέσα ἀπὸ πολυσύνθετους βιολογικοὺς ἀτραπούς. Συνεπῶς, δὲν πρόκειται γιὰ κατ’ ἀκρίβεια ἐμβόλια, ἀλλὰ γιὰ γενετικές παρεμβάσεις, στὸ ἀνθρώπινο σῶμα.

Τὸ CDC, ἔκαμε δεκτὴ τὴν παραδοχὴ αὐτὴ καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἀλλάξει τὸν ὅρισμό τοῦ ἐμβολίου ἀπὸ 01^{ης} Σεπτεμβρίου 2021, ὑπὸ τὴν πίεση δικηγόρων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, πὺ προσέφυγαν κατὰ τῆς ὑποχρεωτικότητας τοῦ νεοτεύκτου “ἐμβολίου” ἔναντι τοῦ Cov-Sars-2.

Ὡς ἐμβόλιο, μέχρι τὴν 31^{ην} Αὐγούστου 2021, ἀνεγνωρίζετο «ἓνα προϊόν, πὺ διεγείρει τὸ ἀνοσολογικὸ σύστημα τοῦ ἀτόμου γιὰ νὰ παράξει ἀνοσία ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, προστατεύοντας τὸ ἄτομο ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη νόσο.» («A product that stimulates a person’s immune system to produce immunity to a specific disease, protecting the person from that disease»). Μὲ τὸν νέο ὅρισμό, ὡς ἐμβόλιο θεωρεῖται “ἓνα παρασκεύασμα, πὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ διεγείρει τὴν ἀνοσολογικὴ ἀμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἔναντι νόσημάτων” (“A preparation that is used to stimulate the body’s immune response against diseases”).

Οἱ διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο ὀρισμῶν εἶναι σαφῶς διακριτές. Τὸ ἐμβόλιο, σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸ ὀρισμό, χαρακτηρίζεται ὡς “προϊόν” (product), ἐνῶ στὸν νέον ὀρισμό ὡς “παρασκεύασμα” (preparation), μὲ σκοπὸ νὰ περιλάβει κάθε ἐργαστηριακὴ παρέμβαση, ἀπὸ τὴν ὀποία θὰ προκύψει τὸ τελικὰ ἐνιέμενο ὑλικὸ στὸν ἐμβολιαζόμενο. Ἐπίσης, στὸν νέον ὀρισμό, ἀντὶ νὰ διασφαλίζεται ἡ πρόκληση ἀνοσίας ἔναντι συγκεκριμένης νόσου, ὅπως εἶχε ὁ παλαιὸς ὀρισμός, ἀπλῶς γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀνοσοδιέγερση (stimulate immune response) ἔναντι νόσημάτων!!!

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔννοια τοῦ ἐμβολιασμοῦ, σύμφωνα μὲ τὸν νέον ὀρισμό, ὁ ἐμβολιασμός παράγει προστασία, ἐνῶ μὲ τὸν παλαιότερον παράγει ἀνοσία.

Κατὰ συνέπεια τὰ χρησιμοποιούμενα “ἐμβόλια” ἔναντι τοῦ sars-cov-2 δὲν ἀντιστοιχοῦν πλήρως στὸν κλασσικὸ ὀρισμό τοῦ ἐμβολίου.

Ἐξ αὐτῶν καταφαίνεται ἡ προσαρμογὴ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου στὴν “πολιτικὴ ὀρθότητα” καὶ ἡ ἀποξένωσή του ἀπὸ τὴν τεκμηριωμένη γνώση. Πλέον, «ὅ,τι ἀρέσει στὸν ἡγεμόνα (γιὰ τὸ σήμερον, γράφει στὴν πολιτικὴ ὀρθότητα) ἔχει ἰσχὺν νόμου» («Quod principi placuit legis habet vigorem¹⁵»), κατὰ τὴν διαπίστωση τοῦ ῥωμαίου νομικοῦ Δομιτίου Οὐλπιανοῦ, στὶς ἐποχὲς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ῥωμαϊκοῦ ἀπολυταρχισμοῦ. Ὅπως ἐπίσης στὴν “προεπαναστατικὴ” Γαλλία ἡ θέληση τοῦ βασιλεῦς ἦταν νόμος («qui veut le roi si veut la loi»).

Τέλος, ἡ προκλινικὴ παραγωγή ὅλων τῶν συγκεκριμένων ἐμβολίων γίνεται μέσα σὲ μιὰ “ἐργοταξιακὴ μονάδα”, ποὺ προέρχεται ἀπὸ κυτταροσειρὲς ζωικῶν ἢ ἀνθρώπινων ἐμβρυϊκῶν κυττάρων. Στὴν πλειοψηφία τους, τὰ παραδοσιακὰ ἐμβόλια δὲν χρησιμοποιοῦν ἀνθρώπινες ἐμβρυϊκὲς σειρὲς, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ἐμβόλια RNA-DNA, στὰ ὁποῖα συντριπτικὰ ἐπιλέγεται ἡ τεχνικὴ αὐτή¹⁶.

2.Τι εἶναι οἱ κυτταροσειρὲς;

Οἱ κυτταροσειρὲς προκύπτουν ἀπὸ τεχνικὲς καλλιέργειες ζωικῶν ἢ ἀνθρώπινων κυττάρων καὶ χρησιμοποιοῦνται ἐκτενῶς, τόσο σὲ βιοχημικὲς ὅσο καὶ σὲ φαρμακολογικὲς μελέτες.

Γιὰ τὴν προκλινικὴ παραγωγή τῶν ἐμβολίων ἔναντι τοῦ Sars-CoV-2, ποὺ κυρίως κυκλοφοροῦν σήμερον (PfizerBioNtech, Moderna, Johnson & Johnson, Astra Zeneca καὶ Sputnik), χρησιμοποιήθηκαν ἀνθρώπινες ἐμβρυϊκὲς κυτταροσειρὲς.

Τὰ ἐμβόλια Sputnik καὶ Astra Zeneca, παράγονται μὲσφ τεχνολογίας ἀνασυνδυασμένου DNA στὴν κυτταρικὴ σειρὰ HEK 293, ποὺ προέρχεται ἀπὸ γενετικῶς τροποποιημένα ἐμβρυϊκὰ νεφρικὰ κύτταρα ὑγιῶς θήλεως ἀνθρώπου, ἐκτροθέντος τὸ 1972¹⁷.

Τὸ ἐμβόλιο τῆς Johnson & Johnson παράγεται μὲσφ τεχνολογίας ἀνασυνδυασμένου DNA, στὴν κυτταρικὴ σειρὰ PER.C6 TetR, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸν ἀμφιβληστροειδῆ ἰστὸ ἑνὸς ἐμβρύου ἡλικίας 18 ἐβδομάδων, ποὺ ἐκτρώθηκε τὸ 1985¹⁸.

¹⁵ Πανδέκτες, I, III, 31, IV,I.

¹⁶ Institute Losier Charlotte, Update: COVID-19 Vaccine Candidates and Abortion-Derived Cell Lines.

¹⁷ Μονογραφία τοῦ προϊόντος: [//www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/vaxzevria-previously-covid-19-vaccine-astrazeneca-epar-product-information_el.pdf](https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/vaxzevria-previously-covid-19-vaccine-astrazeneca-epar-product-information_el.pdf)

¹⁸ Μονογραφία τοῦ προϊόντος: https://www.ema.europa.eu/en/documents/product-information/covid-19-vaccine-janssen-epar-product-information_el.pdf

Τὰ ἐμβόλια τῆς PfizerBioNtech, καὶ Moderna χρησιμοποιοῦν, ἐπίσης, τὴν ἐμβρυϊκὴ ἀνθρώπινη κυτταρική σειρὰ HEK 293, ὅπως προκύπτει ἀπὸ πλῆθος πηγῶν, στὴν 3^η προκλινικὴ φάση¹⁹. Οἱ φαρμακευτικὲς αὐτὲς ἐταιρεῖες ἐπιμελῶς προσπαθοῦν νὰ ἀποκρύψουν τέτοιου εἴδους πληροφορίες ἀπὸ τὸ εὐρὸ κοινό, γι' αὐτὸ καὶ οἱ δημοσιοποιημένους πληροφορίες τους εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπισημασμέναι.

Ἡ κ. Melissa Strickler, ὑπεύθυνη διασφάλισης τοῦ ἐλέγχου τῆς ποιότητος τῶν προϊόντων τῆς Pfizer/BioNtec, δημοσιοποίησε ἐταιρικὰ e-mail, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνεται ἡ χρῆση ἀνθρωπίνου ἐμβρυϊκοῦ ἰστοῦ σὲ ἐργαστηριακὲς δοκιμὲς τοῦ συγκεκριμένου ἐμβολίου. Σ' αὐτὰ τὰ e-mail διαπιστώνεται, ὅτι ὁ Philip Dormitzer, ἐπικεφαλῆς ἐπιστημονικὸς διευθυντὴς τῆς Pfizer, παραδέχτηκε τὴν χρησιμοποίησιν ἀνθρωπίνου ἐμβρυϊκοῦ ἰστοῦ στὸ πρόγραμμα τῶν ἐμβολίων τῆς ἐταιρείας.

Ἡ κ. Melissa Strickler, ἡ ὁποία ἀπολύθηκε, ἀπὸ τὴν Pfizer, μετὰ τὶς ἀποκαλύψεις της, ἀφήνει αἰχμές, ὅτι πιθανὸν τὰ ἐμβόλια τῆς πρώην ἐταιρείας της νὰ περιέχουν **πρωτογενῆ ἰστὸ τῶν ἐμβρύων**²⁰. Τὴν θέση αὐτὴ ἔχει ἤδη ὑποστηρίξει ὁ παιδίατρος Δρ Paul A. Offit τοῦ Νοσοκομείου Παίδων τῆς Φιλαδέλφειας τῶν ΗΠΑ, ὁ ὁποῖος, ἐρωτηθεὶς, σὲ συνέντευξή του, ἂν ὑπάρχουν ἴχνη DNA ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς ἐκτρώσεις τῆς δεκαετίας 1960, ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ μονολεκτικὰ -Ναί-²¹. Τοῦτο βεβαιώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλες ἐρευνες, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες τὰ ἐμβόλια γενικῶς δὲν εἶναι καθαρὰ, ὅσο ὑψηλὲς κί' ἂν εἶναι οἱ προδιαγραφὲς τῆς ἔκπλυσής τους²².

¹⁹ Institute Losier Charlotte..., ὁ.π. · Europees Instituut voor Bio-ethiek, *Coronavirusvaccins en het gebruik van cellen van geaborteerde foetussen: stand van zaken*. <https://www.ieb-eib.org/nl/nieuws/biomedisch-onderzoek/medisch-onderzoek/coronavirusvaccins-en-het-gebruik-van-cellen-van-geaborteerde-foetussen-stand-van-zaken-1926.html> · Official portal for North Dakota State Government, στὴν ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: www.health.nd.gov καὶ ἀναζήτηση, μέσω λέξεων-κλειδιῶν, ὅπως π.χ. fetal cell κλπ.

²⁰ Οἱ καταγγελίαι τῆς κ. Melissa Strickler εἶναι κυκλοφορημέναι ἀπὸ τὴν Project Veritas, στὸ πέμπτο βίντεο τῆς σειρᾶς ἐρευνῶν γιὰ τὸ ἐμβόλιο COVID τῆς Pfizer.

²¹ <https://www.newsbreak.gr/ellada/157394/yparchei-ypoleimma-dna-ton-nekron-emvryon-sta-emvolia/>

²² <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5130882/> (Vaccine. 2016 Dec 12; 34(51): 6617–6625. Published online 2016 Jun 15. doi: 10.1016/j.vaccine.2016.02.015 Bettina Klug et al. Adventitious Agents and Live Viral Vectors: Considerations for Archiving Samples of Biological Materials for Retrospective Analysis)

3. Υπάρχουν έμβόλια παραδοσιακής τεχνικής στην φαρμακευτική αγορά;

Στην φαρμακευτική αγορά, παγκοσμίως, κυκλοφορούν έμβόλια για τὰ ὁποῖα, στήν προκλινική παρασκευή τους, ὅπως προελέχθη, δὲν χρησιμοποιήθηκαν ἀνθρώπινες κυτταροσειρές καὶ δὲν κατευθύνονται στὸ ἀνθρώπινο κύτταρο, ἀλλὰ παραμένουν στὸ μεσοκυττάριο ὑγρὸ, γιὰ νὰ δημιουργήσουν ἀνοσιακὴ ἀπόκριση τοῦ ὄργανισμοῦ, μὲ τὴν ἀντιγονικὴ τους δράση.

Ἐπισημαίνουμε, ὅμως, ὅτι κυκλοφοροῦν παραδοσιακὰ έμβόλια, δηλαδή χωρὶς τὴν παρέμβαση γενετικῆς μηχανῆς, ἀλλὰ μὲ τὴν χρήση ἀνθρωπίνων έμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν. Ὅπως, ἐπίσης, ὑπάρχουν έμβόλια χωρὶς τὴν χρήση ἀνθρωπίνων έμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἀλλὰ μὲ γενετικὴ παρέμβαση.

4. Τὰ έρωτήματα πὸν προκύπτουν

Μὲ βάση τὶς παραπάνω σύντομες ἐπισημάνσεις, τίθενται αὐτονοήτως ἠθικὰ διλήμματα γιὰ τοὺς ἀποδέκτες τῶν έμβολίων.

- Εἶναι δυνατόν νὰ γίνεῖ ἀποδεκτὴ ἡ χρήση προϊόντων φόνου, μὲ σκοπὸ καὶ στόχο τὴν προστασία τῆς υγείας;

- Εἶναι θεμιτὴ ἡ χρήση γενετικῆς μηχανῆς στὸ θεόπλαστο σῶμα μας, μὲ κίνδυνο ἀλλοίωσης τῆς βιολογικῆς μας ὑποστάσεως, ὅπως τὴν ἐξυφαίνει ὁ Δημιουργός, μέσα ἀπὸ τὴν ἀπειρη σοφία καὶ ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο;

- Θεωρεῖται ἢ ὄχι δυνητικὴ αὐτοκτονία ἡ παράδοση σὲ έμβόλια, πὸν προκαλοῦν ἀνεξέλεγκτο ἀριθμὸ θανάτων καὶ ἀσύλληπτες μετρήσεις σοβαρῶν παρενεργειῶν, μὲ τραγικὲς ἐπιπτώσεις στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ πρώτη φορὰ στήν ἱστορία τῆς Ἰατρικῆς;

- Κανονίζεται ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκός, ὁ ὁποῖος ἐκθύμως καὶ αὐτεξουσίως έμβολιάζεται ἢ καὶ προωθεῖ τὴ συγκεκριμένη έμβολιαστικὴ δράση, μὲ ἀνθρώπινες κυτταροσειρές;

Β'

Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου

1. Ἁγία Γραφή

Ὁ ἐκ τῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν Βασίλειος τονίζει στοὺς κατ'ἐπιτομὴν ὄρους, μὲ τεκμηρίωση στὴν Ἰωάννεια θεολογία²³, ὅτι δὲν ὑπάρχει κενὸ στὴν Ἁγία Γραφή. Κάθε σκέψη ἢ λόγος ἢ πράξη (“κατὰ νοῦν καὶ λόγον καὶ πράξιν”) πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ'αὐτήν, τόσον ὅσον ἀφορᾷ τὰ “διεσταλμένα”, δηλ. τὰ σαφῶς διατυπωμένα, ὅσον καὶ τὰ “σεσιωπημένα”, δηλ. αὐτά, πού ἐννοοῦνται. Ὡς εκ τούτου, λυδία λίθος λόγων καὶ ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, γι'αὐτό καὶ κάθε ἐνέργειά του ἔχει πρωτίστως θεολογικὸ χαρακτῆρα²⁴.

Ἀκόμη καὶ οἱ φυσικὲς – βιολογικὲς ἀνάγκες, τὰ ἀδιάβλητα πάθη, στὰ ὁποῖα καταδέχθηκε νὰ ὑποταγεῖ καὶ ὁ Κύριος, ἔχουν θεολογικὸ ὑπόβαθρο, διότι μᾶς θυμίζουν τὴν ἀνελευθερία στὴν ὁποία τὸ ἀνθρώπινο γένος διολίσθησε μετὰ τὴν ἀδαμικὴ παρακοή, ἀλλὰ καὶ τὴν βασικὴ δογματικὴ ἀρχή, ὅτι ὁ Κύριος ἔγινεν ὁμοούσιος μὲ τὴν φύση μας, παρεκτὸς ἀμαρτίας, διὰ τῆς ἐν χρόνῳ ἐνανθρωπήσεώς Του, ὅπως ἀειδίως εἶναι ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἀποτελεῖ αἰρετίζουσα διδασκαλία ἡ ἄποψη, ὅτι “ὁ ἐμβολιασμός δὲν εἶναι θεολογικὸ, ἀλλὰ ἰατρικὸ θέμα”. Πρόκειται γιὰ συνθηματικὴ ἀποστροφή καμπάνιας (slogan), πού χρησιμοποιεῖται ὡς ψυχολογικὸς προπαγανδιστικὸς μηχανισμός ὑπὲρ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ ἐμβολιασμοῦ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ θεολογικὴ τεκμηρίωση, τόσον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν λογικὴ καὶ αὐτεξούσια φύση τοῦ ἀνθρώπου²⁵, ὅσο καὶ τὸν δαιμονικὸ τρόπο παραγωγῆς τῶν “ἐμβολίων” αὐτῶν.

Μὲ τὴν ἀντίληψη αὐτὴ θίγεται ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀγνοεῖται ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνείδηση τοῦ πληρώματός Της καὶ στανικῶς ἐπιβάλλονται μέτρα σατανικῆς ἐμπνεύσεως, μακρὰν τῆς

²³ Ἰωάννου, 16,13 καὶ 5,19

²⁴ Μ. Βασιλείου, Ὅροι κατ'ἐπιτομὴν, P.G. 31, 1080-1081 καὶ P.G. 31, 744

²⁵ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, 2, 12, PG 94, 320. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Κεφάλαια φυσικὰ κ.λ.π. 47, PG 150, 1150Α.

άγιοπατερικῆς παραδόσεως. Πρόκειται για έκτροπή από τὴν ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία, ὅπως “ὀρθὰ κοφτά” ἀποφαίνεται ὁ ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι καράβι τοῦ κάθε Ἐπισκόπου, γιὰ νὰ κάνει ὅ,τι θέλει²⁶.»

Ἐπίσης, διακινουῦνται καὶ οἱ δῆθεν συμβιβαστικὲς τοποθετήσεις, ὅτι “ἐπιστήμη καὶ πίστη ἀλληλοσυμπληρώνονται”. Ὡ, τῆς ὕβρεως! Ὁ βεβηλάνθρωπος ἀπαιτεῖ ἰσοθεΐα. Γιατὶ ἄρὰ γε ἀγνοοῦν, ὅτι “πρὸ συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις, πρὸ δὲ πτώματος κακοφροσύνη²⁷” καὶ γιὰ τὴν παρακάμπτουν τὴν πνευματικὴ νομοτέλεια, πὺν διατρέχει τὴν ἰστορία, ὅτι “ἀπὸ συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλολύξατε;²⁸”

α. Παλαιὰ Διαθήκη

Στὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου καταγράφεται ἀπὸ τὸν Προφήτη Μωϋσῆ διάταξη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς παλαιοδιαθηκικῆς διδασκαλίας, περὶ τῆς ἀπολύτου ἀνθρωπίνης ἀξίας τοῦ ἐμβρύου.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐξίσωση τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως- *lex talionis*, (ὅπως «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ», «ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος» κ.ά.), ἐὰν ὑπάρξει διαπληκτισμὸς μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, πληγεῖ κάποια γυναίκα στὴν κοιλιακὴ χώρα καὶ ἀποβληθεῖ τὸ ἔμβρυο, σὲ περίπτωση ἐγκυμοσύνης της, τότε, ἐὰν τὸ ἔμβρυον εἶναι μὴ ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται στὸ δράστη χρηματικὴ ποινὴ, ἐὰν ὅμως εἶναι ἐξεικονισμένον ἐπιβάλλεται θάνατος²⁹.

Ἐπῆρξε λοιπὸν ἡ ἐκτίμηση ἐκ μέρους μικρᾶς μερίδος ἐρμηνευτῶν, ὅτι τὸ μὴ ἐξεικονισμένον ἔμβρυον δὲν εἶναι ἀκόμη ἐμψυχωμένο, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ἐξεικονισμένον εἶναι πλήρης ἄνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ. Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἐρμηνευτικοῦ αὐτοῦ συλλογισμοῦ εἶναι ἰδιαίτερα ἀσθενές. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Γραφή ἐρμηνεύεται διὰ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐπικαλούμαστε ὡς ἐρμηνευτικὸν ἐπίκουρο δύο ἄλλες μωσαϊκὲς διατάξεις, πὺν καταγράφονται στὸ ἴδιο κεφάλαιο τῆς Ἐξόδου.

Σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη διάταξη, ἐὰν κάποιος προκαλέσει σκοπίμως θανάσιμο κτύπημα σὲ ἄλλον, θὰ πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβληθεῖ

²⁶ Ἰσαὰκ Ἱερομονάχου, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου*, Ἅγιον Ὄρος, 2004, σ. 691)

²⁷ *Παροιμίαι* 16,18.

²⁸ *Ἠσαΐον* 65,14.

²⁹ Ἐξοδος, 21,22-23. Στὴν ἀρχαιοελληνικὴ γραμματεία ἡ “ἀνταποδοτικὴ κύρωση” ὀνομάζεται “ἀντιπεπονηθός”.

θανατική ποινή. Ἐάν, ὅμως, τὸ θανάσιμο κτύπημα εἶναι ἀκούσιο, τότε ἀπλῶς ὁ δράστης ἐξορίζεται³⁰.

Σύμφωνα μὲ τὴν δευτέρα διάταξη, ἐάν ταῦρος χτυπήσει κάποιον θανάσιμα, λιθοβολεῖται ὁ ταῦρος, ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης του κηρύσσεται ἀθῶος. Ἐάν, ὅμως, εἶχαν προηγηθεῖ στὸν ἰδιοκτήτη παρατηρήσεις γιὰ τὴν ἐπικινδυνότητα τοῦ ταύρου καὶ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες δὲν εἶχε ἀφανίσει τὸν ταῦρον, τότε καὶ ὁ ταῦρος λιθοβολεῖται καὶ ὁ ἰδιοκτήτης καταδικάζεται σὲ θάνατο³¹.

Κατὰ συνέπεια, ἐπειδὴ μέχρι τὸν τρίτο μήνα δὲν εἶναι ἐξωτερικὰ ὄρατὴ ἢ ἐγκυμοσύνη, ἢ ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου δὲν ἐμπίπτει ἀπολύτως στὸν νόμο τῆς ἀνταποδόσεως, διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ πρόθεση τοῦ δράστη. Μετὰ, ὅμως, τὸν τρίτο μήνα ἡ μήτρα ἀρχίζει νὰ προβάλλει πάνω ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τῆς λεκάνης καὶ γίνεται ἐμφανὴς κάτω ἀπὸ τὸ κοιλιακὸ τοίχωμα, ἰδιαίτερος στὶς πολύτοκες.

Ἡ ἀποβολή, λοιπόν, τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου, ποὺ προκαλεῖται μετὰ ἀπὸ κτύπημα στὴ γυναίκα, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἐγκυμοσύνης της, τιμωρεῖται μὲ συμβατικὲς κυρώσεις, διότι ἔχει γίνῃ ἐξ ἀγνοίας καὶ ὄχι ἐκ προθέσεως τοῦ δράστη. Ἡ ἀποβολή, ὅμως, μὲ ἐμφανῆ τὰ σημεῖα τῆς ἐγκυμοσύνης, λογίζεται ὀρθῶς ὡς θανατηφόρο πλήγμα ἐκ προθέσεως, γιὰ τὸ ἔμβρυο, καὶ, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀνταποδοτικῆς κυρώσεως, τιμωρεῖται μὲ θάνατον· ὁ δράστης πρέπει νὰ ἀποδώσει “ζωὴν ἀντὶ ζωῆς.”

Συνεπῶς, ὁ Μωϋσῆς δὲν ἀποφαίνεται περὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμψυχώνεται τὸ ἔμβρυον, ἀλλὰ συναρτᾶ τὴν δικαστικὴ του κρίση σύμφωνα μὲ τὴν πρόθεση τοῦ δράστη³².

Ὡσαύτως, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γέμει πληθὸς χωρίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐμφαντικὰ ἐπισημαίνεται, ὅτι ἡ πανσθενουργὸς δύναμη τοῦ Θεοῦ ὑφαίνει καὶ καλλιτεχνεῖ “ἐν κρυφῇ³³”, μέσα στὰ μητρικὰ ἄδυστα, ξεχωριστά, τὸν κάθε ἄνθρωπο, ὡς δική Του εἰκόνα. Δὲν ὑπάρχει βιολογικὴ διαδικασία ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴ βούληση τοῦ Πλαστοουργοῦ καὶ ἄσχετη μέσα στὸ εὐρύτερο σχέδιο ποὺ οἰκονομεῖ γιὰ τὴν πορεία καὶ τὸ τέλος (σκοπὸ) τῆς Δημιουργίας. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Μωϋσῆς

³⁰ Ἐξόδοσ, 21,12 κ.έ.

³¹ Ἐξόδοσ, 21,28 κ.έ.

³² Ἐπιφάνιος Θεοδορόπουλος Ἀρχ., Προγραμμαῖαι σχέσεις, πολιτικὸς Γάμος, Ἀμβλώσεις (Ἀναδημοσιεύσεις ἄρθρων) Ἐκδ. «Ὀρθοδόξου Τύπου», Ἐν Ἀθήναις 1986 σελ. 90-97.

³³ Ψαλμ. 103,14^α 139,15 Ἐκκλ. 11,5 καὶ Ψαλμ. 138 (139).

ἐπιπλήττει τὸν ἀγνώμονα λαὸν μὲ τὴν ἀκόλουθη ῥητορική ἀποστροφή, τὴν διαχρονικά σύγχρονη καὶ ἀφυπνιστική: «*Ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδετε; οὕτω λαὸς μωρὸς καὶ οὐχὶ σοφός; οὐκ αὐτὸς οὗτος σου πατὴρ ἐκτέησάτο σε καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἔπλασέ σε;*³⁴».

β.Καινή Διαθήκη

Μετὰ τὸν Εὐαγγελισμό ἢ Θεοτόκος μετέβη «μετὰ σπουδῆς» (ταχύτατα) στὴν συγγενῆ της Ἑλισάβετ, ἢ ὁποῖα ζοῦσε στὴν ὄρεινὴ Ἰουδαία. Κατέφθασε ἐκεῖ, ὅταν ὁ Κύριος, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, εἶχε ἐνδομήτρια ἡλικία μόλις ὀλίγων ἡμερῶν. Τὸ ἔμβρυον Ἰωάννης, “πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου”, ἀναγνωρίζει τὸν Χριστὸν ὡς Κύριον καὶ Θεόν, μὲ τὸ ἐνδομήτριον σκίρτημά του καὶ τὸν θεόπνευστο λόγο του, διὰ τοῦ στόματος τῆς μητέρας του Ἑλισάβετ³⁵.

Μὲ τὸν Εὐαγγελισμό καὶ τὴν συνάντησιν τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν Ἑλισάβετ, τίθενται μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια οἱ βάσεις τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος καὶ τοιοῦτοτρόπως “πληροῦνται” ἢ ἀτελέστερη καὶ σκιάδης Παλαιὰ Διαθήκη. Ἡ εὐρεῖα ἀνάπτυξις τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος διατυπώνεται μὲ τοὺς Ὅρους τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

2.Οικουμενικὲς Σύνοδοι

Σύμφωνα μὲ τὸν συνταχθέντα «Ὅρον πίστεως» τῆς Δ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου³⁶, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος μὲ λογικὴ ψυχὴ καὶ σῶμα. Ὅπως εἶναι ἀειδίως ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ τὴν Θεότητα, εἶναι ὁμοούσιος καὶ μὲ ἡμᾶς κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα, «χωρὶς ἁμαρτίας», καθ’ ὅσον ἢ σύλληψιν τοῦ Χριστοῦ ἔγινε «οὐ σπερματικῶς ἀλλὰ δημιουργικῶς ἐκ Ἁγίου Πνεύματος καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου³⁷». “Σωματώθηκε” ὁ ἀσώματος ἐν χρόνῳ, προσλαμβάνοντας ἀκεραία τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, σάρκα καὶ ψυχὴ λογικὴ, “ἐξ αὐτῆς ἄκρας τῆς ἐν Παρθένῳ τῇ παναγίᾳ συλλήψεως³⁸”.

³⁴ Δευτ. 32,6 (Ὡιδὴ Μωϋσέως) Περισσότερα βλ. Στ.Καρπαθίου, Ἱστορία τοῦ ζυγωτοῦ καὶ ἐξωσωματικῆς γονιμοποίησης, Ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα, 2011, σελ. 185 κ.έ.

³⁵ Λουκᾶ 1,14 καὶ 1,41-45.

³⁶ Ἱ.Καρμίρη, *Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Τόμος Ι, σελ. 175.

³⁷ Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως Γ’*, 2 P.G. 94, 985B- Καρμίρη Ἱ, *Τὰ Δογματικά...*, σελ.180.

³⁸ Ἱ. Καρμίρη, *Τὰ Δογματικά...*, ὁ.π. σελ. 207.

Πάνω στη χριστολογική αυτή βάση, κάθε άνθρωπος, ως εικόνα του Αρχετύπου Χριστού, είναι τέλειος άνθρωπος έξ ακρας συλλήψεως. Οί δογματικοί αυτοί Όροι διατυπώνονται και από τις Γ', Ε', και Στ' Οικουμενικές Συνόδους.

3. Συμφωνία αγίων Πατέρων (consensus Patrum)

Η συμφωνία των αγίων πατέρων είναι το αποτέλεσμα της αυτοκελεύστου παρουσίας του Παρακλήτου στη ζωή της Έκκλησίας. Ο Παράκλητος εμπνέει τους αγίους Του, σε μία κοινωνία λόγων και εμπειρίας, ή οποία στηρίζεται πάνω στην έδραία και αδιάπτωτο στους αιώνες διδασκαλίαν "ήν ό μὲν Κύριος έδωκεν, οί δὲ Απόστολοι έκήρυξαν." Σᾶς παρέδωκα, γράφει ό Μέγας Αθανάσιος, την «παραδοθεισαν ήμίν παρά των πατέρων αποστολικήν πίστιν [...] συμφώνως ταῖς Αγίαις Γραφαῖς³⁹". Διά του τρόπου αυτού παρατείνεται στους αιώνες και προβάλλεται "έν έκάστῳ χρόνῳ" τὸ μυστήριον της σωτηρίας μας.

Αναφορικά, λοιπόν, πρὸς την ανθρώπινη αξία του έμβρύου ανθρώπου, διαπιστώνεται πλήρης ταυτότητα στην διδασκαλία των αγίων Πατέρων, παγκόσμια και διαχρονικά.

Ένδεικτικῶς και μόνον, ό Κλήμης ό Αλεξανδρεὺς γράφει, ότι «κατά τοῦτο εἰκὼν ἄνθρωπος γίνεται τοῦ Θεοῦ, καθότι εἰς γένεσιν ἄνθρωπου ἄνθρωπος συνεργεῖ». Καί ό πρῶτος συστηματικὸς θεολόγος, Ιωάννης ό Δαμασκηνός, όρίζει πῶς, «οὔτε σῶμα πρὸ της ψυχῆς ύφίστατο, οὔτε ψυχή πρὸ τοῦ σώματος. Ο ἄνθρωπος σπεῖρει έν μήτρα οὐκ ἄψυχον ἢ ήμιάνθρωπον, ἀλλὰ τέλειον έρχόμενον έμψυχον ἄνθρωπον».

Ιδιαίτέρως, για τά έκτρωθέντα ή τά αποβληθέντα έμβρυα, σύμφωνα με τον θεοφώτιστο νοῦ του αγίου Αναστασίου του Σιναΐτου, οί ψυχές τους «ἀθανατοῦνται» και αναμένουν την κοινή ανάσταση στο τέλος της ιστορίας, με την παντοδύναμη και ἄρρητη ενέργεια του Θεοῦ, διότι είναι τέλειοι ἄνθρωποι, ὅπως και ήμεῖς, ανεξαρτήτως της φαινοτυπικής διαπλάσεώς τους.

4. Η λειτουργική πράξη της Έκκλησίας

Σύμφωνα με τή θεολογία της Έκκλησίας μας, ως ήμέρα τιμῆς των αγίων, όρίζεται ή ήμέρα της έκδημίας τους στη Βασιλεία του

³⁹ Μ. Αθανασίου, Πρὸς Σεραπίωνα 1, 28 (PG 26, 593D-596A)].

Θεοῦ, ἡ ὁποία καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τους στὴ καινὴ γῆ τῆς ἀναστάσεως.

Ἐξαιρετικὰ, ὅμως, γιὰ τὰ πρόσωπα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ, ἐπὶ πλεόν, καὶ τὰ χαροποιὰ γεγονότα, ὄχι μόνο τῆς γεννήσεώς τους, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλήψεώς τους. Ἡ σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τιμήσει τὴν σύλληψή τους, ἀποτελεῖ καὶ τὴν πλεόν ἐπίσημη κατακύρωση τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ ἔμβρυον ἐξ ἀρχῆς ἔχει ἀπόλυτη ἀξία καὶ δικαιῶνται πλήρους τιμῆς ὡς τέλειος ἄνθρωπος.

5. Ἡ Εἰκονογραφία

Στὴν οἰκουμενικὴ ὀρθοδοξία διασφύζονται οἱ ἀκόλουθες τέσσερις περίπυστες (широко известной) Ἱερᾶς Εἰκόνες, διὰ τῶν ὁποίων ἀποτυπώνεται εἰκαστικὰ τὸ πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

α. Φορητὴ εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τοῦ 12ου αἰ., τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Νόβγοροντ (Нόвгород). Ἡ εἰκόνα αὐτὴ βρίσκεται σήμερα στὴ Κρατικὴ πινακοθήκη Τρετυακόφ (Государственная Третьяковская галерея) τῆς Μόσχας καὶ εἰκονίζει τὸν Κύριο ὡς βρέφος-ἔμβρυο νὰ βαστάζεται στὴ κοιλιακὴ χώρα τῆς Θεοτόκου, εὐθύς μὲ τὸν ἀρχαγγελικὸ ἀσπασμὸ πρὸς Αὐτήν. Χρονολογικά, πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρχαιότερα ἀπὸ τις ὑπόλοιπες τρεῖς.

β. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σινᾶ (τέλος 12ου αἰ.), καὶ φέρει ἀπεικονισμένο τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ κοιλία τῆς Θεοτόκου ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς συλλήψεως.

γ. Τοιχογραφία τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Θεοτόκου μὲ τὴν Ἐλισάβετ, τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Πελενδρίου Κύπρου (1560), στὴν ἐπαρχία Λεμεσοῦ. Εἰκονογραφοῦνται ἡ Θεοτόκος καὶ ἡ Ἐλισάβετ, ποὺ φέρουν ἐνδομητριῶς τὰ ἔμβρυα Ἰησοῦν καὶ Ἰωάννην ὡς παιδία, πλήρως ἀπαρτισμένα, ἀνεξαρτήτως τῆς μεταξύ τους ἡλικιακῆς διαφορᾶς τῶν ἕξι μηνῶν. Ὁ Ἰωάννης, μάλιστα, εἰκονίζεται σὲ στάση προσκυνητικῆ, ἐνώπιον τοῦ εὐλογοῦντος Κυρίου Ἰησοῦ ὡς ἐμβρύου.

δ. Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὸν ὁμώνυμο Ἱερό Ναὸ τῆς Ναζαρέτ, ἔργον ἀνώνυμου ἀγιογράφου, ἡ ὁποία χρονολογεῖται στὸ τέλος τοῦ 19ου αἰ. μὲ ἀρχές τοῦ 20ου αἰ. μ.Χ. Παριστᾶ τὴν Θεοτόκο νὰ δέχεται τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Γαβριὴλ καὶ ταυτόχρονα ἀπεικονίζει τὸν ἔμβρυον Ἰησοῦν στὴ Θεοδόχο γαστέρα Τῆς.

6.Τὸ Κανονικὸ Δίκαιο

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν ὡς πηγή τις δύο Διαθῆκες, τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ. Συνεπῶς, πηγὴ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου “δὲν εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ βουλήσεως ἢ τῆς πεπερασμένης ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθείσης θείας ἀληθείας, ἢ ὅποια φανερῶνεται αὐθεντικῶς στὴν Ἐκκλησία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι⁴⁰.”

Ὑποχρεωτικὸν χαρακτήρα ἔχουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ οἱ Κανόνες τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τὸν 2^{ον} Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ προσλαμβάνουν ἰσόκυρον πρὸς τοὺς πρώτους χαρακτήρα.

Ἐπειδὴ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἀντλοῦν τις διατάξεις τους ἀπὸ τὴν θεοπνευστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ κῦρος τους εἶναι διαχρονικὸ καὶ “μὴ ἐκπίπτουν”⁴¹. Τὰ βιοηθικὰ προβλήματα, ποὺ ἀναδεικνύει ἢ ἔξαλλος πορεία τῆς ἐρευνητικῆς ἀσυδοσίας, δὲν ἀποτελοῦν τίποτε ἄλλο, παρὰ συμβατικὰ ἐναλλασσόμενα σχήματα στὴ διαδρομὴ τοῦ χρόνου, ποὺ ἔχουν ὡς οὐσιώδη πηγὴ τὴν αὐτονόμησιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν.

Συνεπῶς, ἡ προέλευσις, ἡ σύνθεσις τῶν ἐμβολίων, οἱ τεχνικές, ποὺ χρησιμοποιοῦνται, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ παράγονται εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια θὰ ἀνατάμουμε ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν πληρότητα τῶν ἱεροκανονικῶν διατάξεων.

α. Ἐκτροσιση -φόνος

Γιὰ τὴν παραγωγή ἐμβολίων χρησιμοποιεῖται ἀνθρώπινο ἐμβρυϊκὸ ὕλικὸ ἀπὸ ἀμβλώσεις, δηλ. ἀπὸ προμελετημένους φόνους τελείων καὶ ἀνυπεράσπιστων ἀνθρώπων. Ἡ ἀμβλωσις ὄχι μόνον ἐμπίπτει στὶς περὶ φόνου διατάξεις τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ μνημονεύεται καὶ ὡς ἰδιαιτέρως ἀπεχθῆς πράξις, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει καμμιά ἠθελημένη παρεξήγησις γιὰ τὴν πλήρη καὶ ἀπόλυτη ἀξία τοῦ ἐμβρύου ὡς τελείου ἀνθρώπου, σύμφωνα μὲ τὸν 91^{ον} Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τοὺς 2^{ον} καὶ 8^{ον} Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἐπιτιμοῦνται τόσον ὁ ἠθικὸς ὅσον καὶ ὁ

⁴⁰ Π.Μπούμη, *Κανονικὸν Δίκαιον* Ἀθήνα 1991 σελ. 6. • Β. Φειδᾶ, *Ἱεροὶ Κανόνες* Ἀθήνα, 1998, σελ. 23.

⁴¹ Ἰ. Καρμίση, *Τὰ Δογματικά...*, ὁ.π. Τόμ. Β' σελ. 808/(888)

φυσικός αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μέγας Βασίλειος μάλιστα διευρύνει τὸ σκεπτικό του καὶ ὀρίζει ὀρθῶς, ὅτι ἡ γυναικα ἢ ὁποία προβαίνει σὲ μία τέτοια ἐνέργεια, ἐπιβουλεύεται, πλὴν τοῦ ἐμβρύου, καὶ τὸν ἑαυτὸν της, καθ' ὅσον εἶναι πιθανὸν νὰ συναποθάνει μὲ αὐτό, καὶ τότε ὁ φόνος λογίζεται ὡς διπλός.

Στὶς πηγὲς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει διάταξη, πού νὰ ἐπιτρέπει ἢ νὰ ἀθώνει τὴν ἀμβλωση οὔτε ἔνεκα ἰατρικῶν λόγων, (τὴν λεγομένη “θεραπευτικὴ ἀμβλωση”) οὔτε λόγῳ “παλαιότητάς” της, ὅπως διδάσκει τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ ἀντιγραφεῖς του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας⁴².

Ὁ Μ. Βασίλειος ἐπιμένει, ἐπίσης, περὶ τῆς βαρύτητας τοῦ φόνου ἐν γένει. Μὲ τὸν ἐπ' ὀνόματί του 13^{ον} Κανόνα ἀνατρέπει, μὲ πολὺ σεβασμὸ, τὴν παράδοση τῶν πρὸ αὐτοῦ ἁγίων Πατέρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κατελόγιζαν ὡς φόνον τὴν ἄμυνα γιὰ τὴν πίστη, τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια⁴³. Συνιστᾷ, ὅμως, γιὰ τοὺς καλῶς καὶ ἐν ἀμύνη εὐρισκομένους ἀγωνιστὲς, νὰ δέχωνται καὶ αὐτοὶ, χωρὶς πικρία, ἓνα μικρὸ ἐπιτίμιον, “ὡς τὰς χεῖρας μὴ καθαρούς”, δηλαδή, γιὰ τὸν λόγο, ὅτι τὰ χεῖρα τους δὲν εἶναι καθαρὰ, μετὰ ἀπὸ μία τέτοια πολεμικὴ ἀμυντικὴ σύρραξη. Τὸ ἐπιβαλλόμενον ἐπιτίμιον εἶναι ὑποπολλαπλάσιο αὐτοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο κανονίζεται ἀκόμη καὶ ὁ ἀκουσίως φονεύσας, σύμφωνα μὲ τὸν 57^{ον} Κανόνα τοῦ ἰδίου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορεΐτης στηρίζει τὴν θέση τοῦ Μ. Βασιλείου στὴν ἀγιογραφικὴ διάταξη τοῦ βιβλίου τῶν Ἀριθμῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἀπαιτεῖται “καθαρμός” καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἄψυχα (ἀντικείμενα) μετὰ ἀπὸ πολεμικὴ σύρραξη, ὅπου ὑπῆρξαν νεκροί⁴⁴, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἀποτελοῦσε ad hoc μωσαϊκὴ ἐντολή.

Ὁ κληρικὸς ἢ ὁ λαϊκός, ὁ ὁποῖος προτρέπει ἢ ἐπιβάλλει τὸ “ἐμβόλιο” ἐν γνώσει του, ὅτι ἀποτελεῖ προῖον ἀμβλώσεως, δηλ. προσβολὴ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, ἐξισώνεται μὲ “τὰς ἀμβλωθρίδια διδούσας φάρμακα” (ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Κανὼν 91^{ος}), συναινεῖ στὴν

⁴² Ἐπισήμως τὸ κείμενον-πηγὴ τῶν ἀπὸ 13-1-21 Συνοδικῶν ἀποφάσεων δὲν ἔχει δοθεῖ στὴν δημοσιότητα, μὲ ἀρχεδιακὸ ἀριθμὸ καταχώρησης 41/4-1-2021.

⁴³ Μ. Αθανασίου, Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμούν. “Ἐπεὶ καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῷ βίῳ γινομένων εὐρήσομεν τὰς διαφορὰς κατὰ τι γινομένας· οἷον, φονεῦειν οὐκ ἔξεστιν, ἀλλ' ἐν πολέμοις ἀναιρεῖν τοὺς ἀντιπάλους καὶ ἔννομον καὶ ἐπαίνου ἀξίον· ...” P.G. 26, 1173 B.

⁴⁴ Ἀριθμῶν, λα', 19,24.

ἀποδοχή προϊόντων ἐγκλήματος, ἔχει ἰσοδύναμη εὐθύνη μὲ τὸν ἠθικὸ αὐτουργὸ τοῦ ἐγκλήματος, συμβάλλει στὴν ἄμβλυνση τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στὴν ἔκτρωση καὶ γίνεται αἴτιος θανάτου ἢ βαρειᾶς ἀναπηρίας, ποὺ συνακολουθεῖ τὸν συγκεκριμένο ἐμβολιασμό.

β. Εἰκονομαχία

Διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων τοῦ Κυρίου, τῆς ἀχράντου Θεοτόκου τῶν τιμίων Ἀγγέλων, ὡς περιγραπτῶν ὄντων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, προσκυνοῦμεν τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν καὶ ἀναγόμαστε δι' αὐτῶν πρὸς τὴν μνήμην καὶ τὴν ἐπιπόθησιν τῶν πρωτοτύπων. Ἐπειδὴ, μάλιστα, εἶναι μία ἡ ὑπόστασις, πρωτοτύπου καὶ εἰκόνας, διότι τὸ πρωτότυπον ὁρᾶται ἐν εἰκόνι, ἡ δὲ εἰκὼν ὑφίσταται στὸ πρωτότυπο, ἡ θαυματουργὸς χάρις τοῦ πρωτοτύπου φανερῶνεται διὰ τῆς εἰκόνας Του. Παρόμοια σχέση ὑφίσταται, ἐπίσης, μεταξὺ σώματος καὶ σκιᾶς, γι' αὐτὸ, ὅπως οἱ ἅγιες εἰκόνες εἶναι χαριτόβρυτες, ὁμοίως ἦτο θαυματουργὸς καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου, ὑπὸ τὴν ὁποία κατέφευγαν οἱ ἀσθενεῖς γιὰ νὰ τοὺς ἐπισκιάσει ἡ χάρις της⁴⁵.

Ἡ ἄρνησις τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἄρνησις τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του, διότι διὰ τῆς εἰκόνας, εἰκονίζομεν Θεοῦ τὸ ὁρώμενον, ἀφ' ὅτου ὁ Θεὸς ὤφθη ἐν σαρκὶ καὶ συναναστράφη μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ ἄνθρωπος, στὴν Ἁγία Γραφή ὁμολογεῖται ὡς ἔμψυχος εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μὲ ἔννοια στατική, ἀλλὰ δυναμική, ἐφ' ὅσον ἡ κλήσις του εἶναι νὰ ἀναχθεῖ στὸ Πρωτότυπον, "τό καθ' ὁμοίωσιν", μέσα ἀπὸ μιὰ διαρκῆ πορεία "ἀτέλεστης τελειότητος". Ὁ ὁποιοσδήποτε, λοιπὸν, προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον, προσβάλλει τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ, συνεπῶς, ἡ προσβλητικὴ καὶ βέβηλη αὐτὴ ἐνέργεια μεταβαίνει στὸ θεῖο Ἀρχέτυπον-Πρωτότυπον, τὸν Χριστόν.

Ὁ Κυριακὸς λόγος, "ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε" καὶ "ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε"⁴⁶ βεβαιώνει ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καθορᾶται κάθε ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου ὁ Χριστός. Ὁ

⁴⁵ Πράξεις Ἀποστόλων, 5,15.

⁴⁶ Ματθαίου, 25,40 κ. ἐ.

φόνος-έκτρωση, λοιπόν, αποτελεί πλήν τῶν ἄλλων καὶ εἰκονομαχικὴ ἐκτροπή.

Μεταξὺ θρησκευτικῶν κύκλων διακινεῖται ἓνα παρελκυστικὸ ἰδεολόγημα, πὺ ἔχει ὡς στόχο νὰ ἀποσυνδεθοῦν τὰ ἀνθρώπινα ἔμβρυϊκὰ κύτταρα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται σήμερα, μὲ τὸ πρὸ ἐτῶν ἀμβλωθὲν ἔμβρυον. Χρησιμοποιοῦνται ἐπ' αὐτοῦ δύο ἔωλα ἐπιχειρήματα.

Μὲ τὸ πρῶτο, ἐπιχειροῦν νὰ στηρίξουν τὴν ἀποσύνδεση τῶν σημερινῶν κυττάρων καὶ τοῦ ἔμβρυου, λόγω παλαιότητας τῆς ἐκτρώσεως. Μὲ τὸ δεῦτερο, ὑποστηρίζεται, ὅτι ὑπῆρξε μόνον ἓνα ἔμβρυο τὸ ὁποῖο ἐκτρώθηκε γιὰ τὴν παραγωγή μιᾶς ὁποιασδήποτε κυτταροσειρᾶς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρῶτο ἐπιχείρημα, ἡ ἀποσύνδεση κυττάρων καὶ ἔμβρυου εἶναι πρακτικῶς ἀνέφικτη, ἄρα ἐξωπραγματικὴ, διότι πρωτογενὴς πηγὴ τῶν κυττάρων εἶναι τὸ ἔμβρυο, κυτταρικὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποῖου εἶναι ὑπαρκτά καὶ σὲ κάθε μετεγενέστερο κύτταρο. Χωρὶς τὴ θανάτωση τοῦ ἔμβρυου, δὲν θὰ ὑπῆρχε ἡ συγκεκριμένη κυτταροσειρά. Ὡσαύτως, τὸ DNA τοῦ κυττάρου εἶναι ταυτόσημο μὲ τὸ DNA ὅλων τῶν κυττάρων τοῦ ἐκτρωθέντος ἔμβρυου, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται ἐπὶ μακρόν. Ἐπομένως ὑπάρχει πλήρης ταυτότητα τῶν χρησιμοποιουμένων κυτταροσειρῶν, μὲ αὐτὸ τὸ ἔμβρυον.

Τὸ δεῦτερο ἐπιχείρημα, κονιορτοποιοῦν ἡ Pamela Acker⁴⁷, ὁ Stanley Plotkin⁴⁸ καὶ, προσφάτως, ἡ Melissa Stricker⁴⁹. Ἡ Pamela Acker ὑπολογίζει, ὅτι γιὰ τὴν σειρὰ HEK 293 χρειάσθηκε ἡ θυσία τοῦλάχιστον διακοσίων (200) ἔμβρυων. Τὸ πείραμα ἐπέτυχε στὸ τελευταῖο ἔμβρυο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ δημιούργησαν τὴν ἐν λόγω κυτταροσειρά. Ὁ Stanley Plotkin ὁμολογεῖ σὲ ἐνεάωρη κατάθεσή του, ὅτι γιὰ τὸ ἐμβόλιο τῆς ἐρυθρᾶς χρησιμοποιοῖ τὴν 75^η καὶ 76^η ἐκτρωση, διότι οἱ προηγούμενες εἶχαν ἀποτύχει. Εἶναι ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποδέχεται στὸ τέλος τῆς κατάθεσής του, ὅτι χρησιμοποίησε 1.000.000 Ἀφρικανούς, ὡς πειραματόζωα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποκαλεῖται "νονός" τῶν ἐμβολίων, δηλαδή ἄνθρωπος τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος, μὲ ὄπλο τὰ "ἐμβόλια."

⁴⁷ Pamela Acker, *Vaccination A Catholic Perspective*, 2020.

⁴⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=XONxYzgXDDM>

⁴⁹ <https://celebhook.com/melissa-strickler-pfizer-wikipedia-who-is-the-whistleblower/>

Συνεπῶς, στὰ παραπάνω διαβολικὰ μηχανεύματα μία εἶναι ἡ ἀπάντηση “ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω λέγει Κύριος⁵⁰.”

γ. Στείρωση-“εὐνουχισμός”

Ἡ ἐκτροπικὴ ἐπέμβαση γιὰ τὴν ἐξαγωγή τοῦ ἐμβρύου ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν κυφοροῦσα γίνεται μὲ κοιλιακὴ ὑστερεκτομὴ καὶ ὄχι μὲ ἀπλὴ ὑστερεκτομὴ. Στὴν ὑστερεκτομὴ αὐτὴ περιλαμβάνεται, πλὴν τῆς ἐκρίζωσης τοῦ ζῶντος ἐμβρύου, ἡ χειρουργικὴ ἀφαίρεση τῆς μήτρας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων (ὠοθήκες, σάλπιγγες κλπ.). Αὐτὴ πραγματοποιεῖται μόνο σὲ εἰδικὲς περιστάσεις, ὅπως ὅταν ἀπαιτεῖται καὶ στείρωση, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τερματισμὸ τῆς ἐγκυμοσύνης. Μὲ τὴν ἀμβλωση διὰ κοιλιακῆς ὑστερεκτομῆς, ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν λήψη κυττάρων καὶ δημιουργία κυτταροσειρῶς, συντελεῖται καὶ ἀκρωτηριασμὸς τῆς γυναίκα.

Ἐπ’ αὐτοῦ οἱ I. Κανόνες ἀποφαίνονται διὰ τοῦ 22^{ου} Ἀποστολικοῦ Κανόνα, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον, “ὁ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν, μὴ γινέσθω κληρικός. Φονεὺς γὰρ ἐστὶν ἑαυτοῦ.”

Αὐτὸς ὁ Ἱερός Κανόνας ἔχει διασταλτικὴ ἰσχὺ ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ γυναικός, ἢ ὁποῖα μὲ ἐκούσια ἀπόφασή της συγκατατίθεται σὲ στείρωση-εὐνουχισμό, καὶ ἔτσι καθίσταται “τῆς τοῦ Θεοῦ δημιουργίας ἐχθρός”. Ἀκυρώνει –“αὐτοφονεύει” τὴν φύση της καὶ ἀθετεῖ τὴν θεία ἐντολή, “αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε⁵¹”. Μείζονα, βέβαια, εὐθύνη ὑπέχει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος “εὐνουχίζει” τὴν μητέρα τοῦ ἐμβρύου καὶ μάλιστα ἐν ἀγνοίᾳ της.

δ. Τυμβωρυχία - ἱεροσυλία καὶ εἰδωλολατρεία

ι. Τυμβωρυχία - ἱεροσυλία

Σύμφωνα μὲ τὸν 7^{ον} Κανόνα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης ἐπιτιμᾶται ἡ “ἀσύγγνωστος” (ἀσυγχώρητος καὶ ἀδικαιολόγητος) τυμβωρυχία, δηλ. ἡ διάνοιξη τάφου καὶ βέβηλη σύλλησή του, ἀπὸ ἐνδεχόμενα πολύτιμα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα συνετάφησαν μὲ τὸν θανόντα⁵². Συμφωνοῦν ἐπίσης ὁ Μ. Βασίλειος μὲ τὸν 66^{ον} Κανόνα καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νηστευτής⁵³ μὲ τὸν 29^{ον} Κανόνα. Οἱ παραπάνω

⁵⁰ Ρωμαίους, 12,19 κ.ἄ

⁵¹ Γένεσις, 1,28

⁵² Πρβλ. Μ. Βασιλείου, Κανὼν ξστ’ καὶ Ἰωάννου Νηστευτοῦ, Κανὼν κθ’.

⁵³ Οἱ Κανόνες τοῦ Νηστευτοῦ δὲν περιλαμβάνονται στὸν 2^{ον} τῆς Πενθέκτης Συνόδου, εἶναι ὅμως ἀσφαλεῖς ὁδηγοὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἠθους.

Κανόνες ἐπιτιμοῦν τὴν προσβολὴν στὸν νεκρὸ καὶ τὰ λείψανά του, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία περιβάλλει μὲ ἱερότητα.

Στὴν περίπτωση τῆς ἔκτρωσης μεγιστοποιεῖται ἡ ἁμαρτία τῆς τυμβωρυχίας, διότι τὸ ἔμβρυον δὲν ἀξιοῦται τῆς νομίμου ταφῆς καὶ τῆς “ φίλης κατασκαφῆς”, δηλαδή τοῦ τάφου, ἀλλὰ, ἀμέσως μετὰ τὴν βίαει ἐξαγωγή του ἐκ τῆς μήτρας, παραδίδεται εἰς χεῖρας ἀνόμων καὶ γίνεται δεινὸ ἄθυρμα στὰ χέρια σαρκοβόρων ἐρευνητῶν. Ἐν συνεχείᾳ τεμαχίζεται (μελίζεται) ἀπ’ αὐτοῦς, “τὰς χεῖρας καὶ μηρούς, καὶ βραχίονας καὶ κνήμας καὶ τοὺς δακτύλους καὶ τὴν κάραν⁵⁴”, ὡς μάρτυρας Χριστοῦ.

Αὐτὴ ἡ βεβήλωση συνεχίζεται ἐπὶ μακρὸν μέσα στὸν χρόνον, μὲ τὴν δημιουργία τῶν κυτταρικῶν σειρῶν, ἡ συγκεκριμένη δὲ μεταθανάτια διαχείριση τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος χαρακτηρίζεται ὡς “ἄτιμη ταφή” στὸν Αἰσχύλο⁵⁵. Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐμβρύου δὲν ἀξιῶνται οὔτε μιᾶς συμβολικοῦ τύπου ταφῆς, μὲ τὴν ρίψη χύματος ἐπὶ τοῦ νεκροῦ⁵⁶, ἀλλὰ ἐκβάλλονται εἴτε στὴν χοάνη τῶν βιολογικῶν ὑλικῶν, εἴτε παραδίδονται σὲ ἀκραῖες βέβηλες χρήσεις, μὲ «ἄκλαυτο, ἄφιλο, ταλαίφρωνα⁵⁷» τὸν ἔμβρυο ἄνθρωπο, ποὺ θυσιάζεται βιαίως κατὰ παράβαση τῶν “ἀγράφων καὶ ἀσαλεύτων νόμων τῶν θεῶν”.

Εἶναι ὄχι μόνον διαχρονικὴ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερος σύγχρονη ἡ ῥητορικὴ ἐρώτηση τῆς Ἀντιγόνης πρὸς τὸν βασιλιὰ Κρέοντα, ὅταν αὐτὸς διέταξε τὴν ἀταφία τοῦ Πολυνείκη: “οὔτε φανταζόμενοι πῶς ἔχουν τόση δύναμη οἱ δικές σου διαταγές, ὥστε τοὺς ἀγράφους καὶ ἀσαλεύτους νόμους τῶν θεῶν νὰ μὴ πορεῖς, θνητὸς ἐσύ, νὰ παραβαίνεις⁵⁸!!!”

⁵⁴ Δοξαστικὸ Ἐσπερίων, ΚΖ' Νοεμβρίου

⁵⁵ Αἰσχύλου, *Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας*, 1021,1046 καὶ 1008.

⁵⁶ Σοφοκλέους *Ἀντιγόνη*, 255 κ. ἐ., «ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖν, λεπτή δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπὶν κόνις.»= ὁ νεκρὸς καθόλου δὲ φαίνονταν, ὄχι ἐνταφιασμένος βέβαια μὲς στὴ γῆ, μὰ ψιλὸ χῶμα σὰν ἀπὸ κάποιον ποὺ ἤθελε ἀπ' τὰ μίαισμα νὰ γλιτώσει, τὸν σκέπαζε ἀπὸ πάνω.

⁵⁷ Πρβλ. Σοφοκλέους, *Οἰδίπους Τύραννος*, 876-878.

⁵⁸ «Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ῥόμην τὰ σὰ κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραφα κἀσφαλὴ θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν» Σοφοκλέους, *Ἀντιγόνη*, 453 – 455. [Ὅταν ὁ Οἰδίποδας παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς Θήβας, παρέδωσε τὴν ἐξουσία στοὺς δύο υἱοὺς του, τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ τὸν Πολυνείκη. Τὰ ἀδελφία συμφώνησαν νὰ βασιλεύουν στὴν πόλιν ἐναλλάξ κάθε χρόνο. Ὁ Ἐτεοκλῆς ὅμως ἀρνήθηκε νὰ παραδώσει τὸν θρόνον, μετὰ τὴν παρέλευση τοῦ πρώτου χρόνου στὸν Πολυνείκη, μὲ ἀποτέλεσμα, ὁ ζημιωθεὶς ἀδελφὸς νὰ αὐτοεξορισθεῖ στὸ Ἄργος. Ἐκεῖ ἐτοίμασε πολεμικὴ μηχανὴ καὶ ἐπιτέθηκε κατὰ τοῦ ἀθετήσαντος τὴν ὑπόσχεση ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ τελικῶς τὰ δύο ἀδελφία ἀλληλοσκοτώθηκαν σὲ μονομαχία. Ὁ διάδοχος καὶ θεῖος τους Κρέων ἀναλαμβάνοντας τὴν ἐξουσία διέταξε νὰ τιμωθεῖ μεταθανάτιως ὁ Ἐτεοκλῆς μὲ ταφή, καὶ νὰ ἀτιμωθεῖ ὁ Πολυνείκης, μὲ στέρηση ὄχι μόνον τῆς ταφῆς, ἀλλὰ μιᾶς συμβολικῆς ταφῆς μὲ τὴ ρίψη λίγου χύματος στὴν ἀταφὴ σορὸ του. Ἡ ἀδελφὴ

Τοιουτοτρόπως, δὲν γίνεται σύλληψη μόνον τῶν κτερισμάτων, ἀλλὰ καταλήστευση τοῦ ἴδιου τοῦ νεκροῦ, τῶν ιδιοτήτων τῆς βιολογικῆς του ὑπάρξεως καὶ ὄχι μόνον. Τὸ ἔμβρυο χρησιμοποιεῖται ἐπὶ πλέον γιὰ κερδοσκοπία ἀπὸ τὶς πολυεθνικὲς φαρμακευτικὲς ἐταιρεῖες καὶ μέσω τῶν “ἐμβολίων”, γιὰ τὴν δολοφονία ἀνθρώπων. Τριπλὸ τὸ ἔγκλημα· καὶ δολοφονία ἐμβρύων, καὶ κερδοσκοπία, καὶ δολοφονία διὰ τῶν “ἐμβολίων”.

Γενικῶς, ἡ τυμβωρυχία θεωρεῖται ἱεροσυλία κατὰ τὸ Βυζαντινὸ Δίκαιο. Ὁ βυζαντινὸς νομικὸς Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος (1320 – 1380 μὲ 1385) στὴν “Ἐξάβιβλον” συμπεριλαμβάνει σὲ μία ἐνότητα ποινικῶν ἀδικημάτων τοὺς τυμβωρύχους μὲ τοὺς ἱεροσύλους καὶ τοὺς φονεῖς⁵⁹.

ii. Εἰδωλολατρεία καὶ ἀνθρωποθυσίες, γιὰ λόγους δημοσίας υἰγείας.

Ἡ ὅλη διαδικασία γιὰ τὴν παραγωγή ἀνθρωπίνων ἐμβρυϊκῶν κυτταροσειρῶν, ἱστορικὰ, εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὶς ἀνθρωποθυσίες στὰ εἰδωλολατρικὰ δρώμενα.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μνημονεύονται οἱ εἰδωλολατρικὲς θυσίες μικρῶν παιδιῶν στὸν Μολώχ, οἱ ὁποῖες καταδικάζονται μὲ βδελυγμία στὸ βιβλίον τοῦ Λευϊτικοῦ⁶⁰.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, τῆς προκλαστικῆς περιόδου, κατὰ τὴν ἐτήσια ἐορτὴ τῶν Θαργηλίων, ὄδηγοῦσαν στὸν θάνατο δύο ἀθῶους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσαν καθάρματα, μετὰ ἀπὸ σκληρὲς βιαιότητες ἐναντίον τους, μὲ σκοπὸ τὸν ἐξαγνισμό τῆς πόλεως⁶¹.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ Ἀπολλωνίου Τυανέα, Ἕλληνας εἰδωλολάτρου φιλοσόφου (2ος μ. Χ. αἰ.), τὴν ὁποία διασώζει ὁ Φλάβιος Φιλόστρατος, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Ἀπολλώνιος, γιὰ νὰ βάλει τέλος σὲ μιὰ ἐπιδημία στὴν Ἐφεσο, ὑπέδειξε ὡς ὑπεύθυνο στὸ ἔξαλλο πλῆθος ἕναν ζητιάνο, ἀποκρουστικὸ στὴν ὄψη, ὅμως ἀθῶο,

τῶν ἀλληλοεξοντωθέντων ἀδελφῶν Ἀντιγόνη ἐπιχειρεῖ τὴν ταφή τοῦ ἀδελφοῦ της, παρὰ τὴν βασιλικὴ διαταγή, ἀλλὰ συλλαμβάνεται, φυλακίζεται σὲ τάφο καὶ αὐτοκτονεῖ.]

⁵⁹ Κωνσταντῖνος Ἀρμενόπουλος, *Ἐξάβιβλον (Πρόχειρον Νόμων)* Βιβλίον στ' τίτλος Ε'

⁶⁰ «...ἀπὸ τοῦ σπέρματός σου οὐ δώσεις λατρεύειν ἄρχοντι» {καὶ κατὰ τὸ μασωριτικὸ κείμενο, «νὰ μὴ ἀφιερώσεις οἰονδήποτε ἀπὸ τὰ τέκνα σου στὴν ὑπηρεσία τοῦ Μολώχ...»} *Λευϊτικόν*, 18,21 · 20,2, 27,1-8. Θεοδωρήτου Κύρου, *Ἐρωτήσεις εἰς τὴν Ἐξοδον*, ΚΕ', P.G. 80,336BC.

⁶¹ MEE Τόμ. IB' σελ. 454. R. Girard, *Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν*, Ἐκδόσεις Ἐξάντας – Νήματα, Ἀθήνα, 2002, σελ. 122.

τὸν ὁποῖον καὶ λιθοβόλησαν, ἀφοῦ προηγουμένως κατέκαυσαν τὰ μάτια του⁶².

Οἱ Ἀζτέκοι, οἱ Μάγια καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Νοτίου καὶ Κεντρικῆς Ἀμερικῆς τελοῦσαν ἀνθρωποθυσίες, ὡς σημαίνουσες θρησκευτικὲς τελετές, ὁ δὲ θάνατος τῶν θυσιαζομένων, ἐκαλεῖτο “ἀνθισμένος θάνατος”. Οἱ Ἀζτέκοι μάλιστα ξεριζώναν τὴν καρδιά του πρὸς θυσίαν θύματος, ὅπως κατ’ἀναλογία γίνεται καὶ μὲ τις συγκεκριμένους ἐκτρώσεις, στὸν βωμὸ τῆς νεότευκτης ψευδοθεότητος, ποὺ ὀνομάζουσαν ἐπιστήμη.

Ὁ προσδοκώμενος στόχος τῶν ἀνθρωποθυσιῶν ἦσαν τὰ ἱκετήρια τάματα ἢ οἱ λατρευτικὲς τελετουργίες, πρὸς ἐξευμενισμό τῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητος. Οἱ ἀνθρωποθυσίες θεωροῦντο ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, τὴν ἀναζωογόνηση τῆς γῆς, τὴν ἀποτροπὴ τοῦ κακοῦ, τὴν τροφὴ τῆς θεότητος γιὰ τὴν ἐνδυνάμωσή της μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων κλπ. Ἔτσι, καὶ ἡ θεότητα “ἐπιστήμη” γιὰ νὰ τραφεῖ, χρειάζεται αἷμα ΑΘΩΩΝ!!!

Διὰ τῶν “ἐμβολίων”, ποὺ προωθοῦνται σήμερα μὲ τις ἀνθρωποθυσίες ἐμβρύων ἀνθρώπων, ἐπαναλαμβάνεται τόσο ἡ ἀγριότητα, ὅσο καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρωποθυσιῶν. Πρόκειται γιὰ προσφορὰ τοῦ ἀνθρώπου στὴν λαγνεία τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία λατρεύεται ὡς καινοφανῆς θεότητα καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ υἰεία τῶν ἀνθρώπων. Λησμονοῦν ὅτι, “ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσω⁶³.”

Ἡ, κατὰ πολλὰ ἄλλα, πάσχουσα διορθόδοξος Σύνοδος τὸ 2016 στὸ Κολυμπάρι Κρήτης διεκήρυξε ὀρθῶς, ὅτι “Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ἱκανότης πρὸς ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ κόσμου ἀποτελεῖ θεόσδοτον δῶρον εἰς τὸν ἄνθρωπον... Θεωρεῖ ὅτι ὁ ἐπιστήμων...ὀφείλει νὰ διακόπτῃ τὴν ἔρευνάν του, ὅταν παραβιάζονται βασικαὶ χριστιανικαὶ καὶ ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί... Ἐν ταύτῳ, ὑπογραμμίζομεν τὴν ἀναμφισβήτητον ἱερότητα τῆς ἀνθρωπίνης

⁶² Φλάβιος Φιλόστρατος, *Τὰ ἐς τὸν Τυανέα Ἀπολλώνιον*, Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἐπιστολαὶ καὶ Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου πρὸς τὰ ὑπὸ Φιλοστράτου εἰς Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα διὰ τὴν Ἱεροκλεῖ παραληφθεῖσαν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Χριστοῦ σύγκρισιν. Cap. XXIII, (Ἔκδ. LOEB Τόμ. II σελ. 542-543.)

⁶³ Ψαλμός, 126,1.

ζωῆς ἀπὸ αὐτῆς ταύτης ἀρχῆς τῆς συλλήψεως⁶⁴.” (σημείωση δική μας: τὸ “ἀνθρωπιστικαὶ ἀρχαί” εἶναι ἀσύμβατο μὲ τὸ “χριστιανικαὶ ἀρχαί”, καθ’ ὅσον, ὁ ἀνθρωπισμὸς εἶναι φιλοσοφικὸ ἀνθρωποκενρικό σύστημα καὶ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ)

Ἡ εἰδωλολατρεία ἐπιτιμᾶται καὶ ὡς πορνεία, διότι, σύμφωνα μὲ τὸν Προφήτη Ὡσηέ καὶ τὸν Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη στὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ πορνεία σημαίνει καὶ εἰδωλολατρεία, δηλ. ἀπόδοση λατρευτικῆς τιμῆς σὲ ψευδοθεούς⁶⁵.

ε. Προπέτεια

Ὁ 66^{ος} Ἀποστολικὸς Κανόνας ἐπιτιμᾶ τὸν κληρικό, ἢ τὸν λαϊκό, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ὡς προπέτης, καὶ κατὰ τὸν ἅγιον Νικόδημον τὸν ἀγιορείτην, καὶ ὡς αὐθάδης⁶⁶.

Σύμφωνα μὲ τὴν σύγχρονη ψυχιατρική, τὰ κλινικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν παραπάνω δυσκοινωνικῶν τύπων, εἶναι ἡ συναισθηματικὴ σκληρότητα, ὁ χαμηλὸς οὐδὸς στὴν ἐκτόνωση τῆς βιαιότητας καὶ ἀληθοφανεῖς ἐκλογικεύσεις γιὰ τὴν συμπεριφορὰ αὐτή⁶⁷.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ φανερόνουν ἀξιοσημείωτη παθολογικὴ ἀσυμβατότητα συναισθηματικῶν ἀντιδράσεων ἀπέναντι στὴ πραγματικότητα, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὁ πάσχων προβαίνει, ἄκριτα, σὲ ἀκραῖες παραβατικὲς ἐνέργειες, τὶς ὁποῖες ἐρμηνεύει μὲ αὐτοπαραπλάνηση. Δολοφονεῖ μὲ αἰτιολογικὸ τὸ “καλό” τῶν ἄλλων. “Νὰ σὲ κάψω Γιάννη νὰ σ’ ἀλείψω λάδι”.

Κατὰ συνέπεια, ὅσοι ἐνεργοῦν, ἢ συνευδοκοῦν στὶς ἐγκληματικὲς πράξεις κατὰ τῶν ἐμβρύων ἀνθρώπων καὶ ὄχι μόνον, χωρὶς νὰ συνυπολογίζουσαν καὶ τὸν πόνο, ποὺ προκαλοῦσαν στὶς ἀνώνυμες γυναῖκες, ἐπόνυμες, ὅμως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες ἐργαλειοποίησαν, εἴτε εἶναι ψυχικὰ ἀσθενεῖς, μὲ ἐπιπεδωμένο συναίσθημα, εἴτε ἔχουν περιπέσει σὲ ἀκραία πώρωση, χωρὶς ἐνεργὸ ἠθικὴ συνείδηση, κυριολεκτικὰ, “τυφλοὶ τὰ τ’ ὄψα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ’ ὄμματα⁶⁸”, δηλαδή τυφλοὶ στ’ αὐτιά, στὰ μάτια καὶ στὸ νοῦ.

⁶⁴ Ἡ ἀποστολή τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον ΣΤ’, παράγρ. 11: Ἡ ἀποστολή τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρία ἀγάπης ἐν διακονίᾳ.

⁶⁵ Ὡσηέ, 4, 11-12 κ.έ., Ἀποκάλυψις 14,8.

⁶⁶ Εἰς μὲν τὴν ἔννοια τοῦ “προπέτης” νοεῖται ὁ ἀπερίσκεπτος καὶ βίαιος, εἰς δὲ τὴν ἔννοια τοῦ “αὐθάδης” ὁ ἰσχυρογνώμων, ἀπειθαρχὸς καὶ ἀλαζονικός.

⁶⁷ The ICD-10 classification of mental and behavioural disorders: clinical description and diagnostic guidelines, F60.2. World Health Organization, 1992.

⁶⁸ Σοφοκλῆς, *Οἰδίπους Τύραννος*, στ. 371.

στ. Οί θανάσιμες παρενέργειες τῶν ἐμβολίων

Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς EudraVigilance, στὶς 27 χῶρες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀπὸ τὴν 20ῆ Δεκεμβρίου 2020 μέχρι τὴν τελευταία ἐπικαιροποίησή τους, στὶς 31-10-2021, ἔχουν ἀποβιώσει 28.103 ἐμβολιασθέντες καὶ ἔχουν προκληθεῖ 2.637.525 παρενέργειες, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 50% περίπου εἶναι σοβαρές. Σημειωτέον, ὅτι θάνατοι καὶ παρενέργειες πρέπει νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἀπὸ μία ἕως δέκα τοῦλάχιστον φορές, ὥστε νὰ φθάσουμε στὸν πραγματικὸ ἀριθμὸ τους, διότι ὑπάρχει σημαντικὴ ὑποκαταγραφή αὐτῶν ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν Κυβερνήσεων.

Τὸ ἀσύλληπτο μέγεθος τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἐπισημαίνεται ἐνδεικτικὰ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Παναγιώτη Βλαχογιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος παρητήθη ἀπὸ μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς φαρμακοεπαγρύπνησης, κατηγορῶντας τὴν Ἐπιτροπὴ, ὅτι λειτουργεῖ “ἐθελόδουλα” καὶ “χωρὶς ἐλεύθερη ἐπιστημονικὴ σκέψη”, ἀρνούμενη νὰ καταγράψει χρονικὴ συσχέτιση “ἐμβολίου” καὶ θανάτου⁶⁹.

Σὲ ἀνάρτησή του στὸ Twitter στὶς 30 Νοεμβρίου 2021, ὁ κ. Πάνος Παπανικολάου, νευροχειρουργὸς στὸ Γενικὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο Νικαίας, καὶ γραμματέας τῆς Ὁμοσπονδίας Ἑνώσεων Νοσοκομειακῶν Γιατρῶν Ἑλλάδος (ΟΕΝΓΕ), ἐξοργισμένος καταγγέλει τὰ ἀκόλουθα: “Ἀπὸ τοὺς θανάτους ποὺ διαβάζετε κάθε μέρα στὸ δελτίο τοῦ ΕΟΔΥ οἱ μισοὶ τοῦλάχιστον εἶναι κρατικὲς δολοφονίες μὲ κυβερνητικὴ εὐθύνη. Τὸ λέω δημόσια κί' ἐπώνυμα γιατί ἡ σχετικὴ ἀναφορὰ τῆς ΟΕΝΓΕ πρὸς εἰσαγγελία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ἔχει ἀραχνιάσει στὰ συρτάρια τους. Αὐτά.”!!!

Ἐπομένως, ὅσοι παρωθοῦν τοὺς ἀνθρώπους, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, στὸν συγκεκριμένον ἐμβολιασμό, εἶναι δυνάμει ἠθικοὶ αὐτουργοὶ σὲ ἀνθρωποκτονία, ὑπέχουν πνευματικῶς τεράστια εὐθύνη καὶ ἡ ἐπιτίμησή τους προβλέπεται ἀπὸ τὸν 66^{ον} Κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοὺς 2^{ον} καὶ 8^{ον} Κανόνας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τὸν 21^{ον} τῆς ἐν Ἀγκύρα.

⁶⁹ <https://www.protothema.gr/greece/article/1110629/paraitithike-apo-tin-epitropi-farmakoepagrupnisis-tou-eof-o-kathigitis-panagiotis-vlahogiannopoulos/>

7. Η ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας

α. Τὸ ἐμβόλιο καὶ ἡ “σανίδα τοῦ Καρνεάδη” (τὸ ἠθικὸ δίλημμα)

Ὁ φιλόσοφος καὶ ρήτορας Καρνεάδης, (μέσα β' αἰ. π.Χ.) ἐμπνεύσθηκε τὴν περίπτωση ἑνὸς ὑποθετικοῦ ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπώθησε καὶ ἔριξε στὴν θάλασσα ἕναν ἄλλο ναυαγὸ γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἴδιος, ἐπειδὴ ἡ σανίδα χωροῦσε μόνον ἕναν. Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ εἶναι τὸ τραγικὸ παράδειγμα τῆς λεγομένης σύγκρουσης καθηκόντων.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία δύο ἐνδεικτικὰ, ἀλλὰ ῥωμαλέα ἱστορικὰ παραδείγματα, ἀπαντοῦν στὸ ἠθικὸ αὐτὸ δίλημμα.

i. Κατὰ τὸν λοιμὸ τοῦ Κυπριανοῦ, τὸ 250 μ. Χ., οἱ Χριστιανοί, μὲ πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς εἰδωλολάτρεις, περιποιοῦντο τοὺς προσβεβλημένους συνανθρώπους τους ἀπὸ τὴν θανατηφόρο λοιμικὴ νόσο, ἀνεξαρτήτως θρησκευμάτος, τιμῶντας αὐτούς, ὡς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Στὴν συνέχεια, τελοῦσαν τὰ ὅσια μὲ τὴν ἐκδημία τους καὶ ἐν γνώσει τους, ὅτι ἡ μεταδοτικότητα τῆς νόσου καὶ ἡ ἐπαφή μὲ τοὺς νοσοῦντες θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὸν δικό τους θάνατο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Διονύσιος Ἀλεξανδρείας τοὺς συγκαταλέγει στὸν χορὸ τῶν ἁγίων.

ii. Στὴν Γεωργία, ὅταν ὁ αἰμοσταγῆς Τζαλαλεντίν, ἡγέτης τῶν Χβαράσμων διέταξε τοὺς Χριστιανούς κατοίκους τῆς Τυφλίδας νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους, καταπατῶντας τὶς ἱερὲς εἰκόνας, σύσσωμοι ἀρνήθηκαν νὰ ἐκτελέσουν τὴν διαταγὴ τοῦ κατακτητοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ πάσης ἡλικίας χριστιανοί, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς, μέχρι καὶ τοῦ πολιοῦ γῆρατος νὰ μαρτυρήσουν βιαίως, μένοντες πιστοὶ στὸν Χριστόν⁷⁰.

Κατὰ συνέπεια, ἡ διδασκαλία καὶ τὸ βίωμα τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἐπιλογή μεταξὺ μαρτυρίου καὶ “πολιτισμένης ἀνθρωποφαγίας”, κατὰ τὸν ἅγιον Ἰουστῖνο (Πόποβιτς)⁷¹, προκρίνει τὸ μαρτύριο. “Ὁς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὕρησει αὐτήν⁷².”

β. Οἱ ἐμβολιαζόμενοι καὶ οἱ *lapsi*

⁷⁰ Τετραμηνιαῖο Τεῦχος Ὁρθοδόξου Πνευματικῆς Οἰκοδομῆς, «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου», Τεῦχος 1^{ον}, Ἰανουάριος–Ἀπρίλιος 2001, ἔκδοσις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη. Ἡ μετάφραση στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὸν Γεωργιανὸ Συναξαριστή, εἶναι τοῦ φοιτητῆ κ.Γεωργίου Ἰνασαρίτζε. Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ἐορτάζουν τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου.

⁷¹ Πόποβιτς Ἰουστίνος, *Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος*, ἔκδ. Ἀσπὴρ, Ἀθῆναι 1970, σελ. 35.

⁷² *Ματθαίου*, 16,24.

Ὡς *lapsi* ὀνομάζονται στήν ἐκκλησιαστική γλώσσα οἱ διολισθήσαντες καί συνεπῶς πεπτωκότες χριστιανοί, οἱ ἀρνούμενοι ἀπό τὸν φόβο τοῦ μαρτυρίου τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως ἐνώπιον τῶν εἰδωλολατρῶν ἀρχόντων⁷³. Ὑπάρχουν οἱ ἀκόλουθες διακριτὲς βαθμίδες τῶν *lapsi* στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, στίς ὁποῖες μπορεῖ κανεῖς νὰ διακρίνει ἱκανὲς ἀναλογίες μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀποδέκτες τῶν “ἐμβολίων” ἀπέναντι στὸν Covid-Sars 2, πὺ ἐπίσης ἀρνοῦνται στή πράξη τὸ Εὐαγγέλιο:

-*Sacrificati*: Οἱ θύοντες στὰ εἰδωλα ὥστε νὰ ἀποφύγουν τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον.

-*Thurificati*: Οἱ θυμιῶντες τὰ εἰδωλολατρικὰ ἀγάλματα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων οἱ ὁποῖοι ἔφεραν τὸν τίτλο Αὐγούστος.

-*Tradidores*: Οἱ παραδίδοντες πρὸς κατάκαυση τίς ἱερὲς βίβλους

-*Acta facientes*: Οἱ πείθοντες μὲ δῶρα τοὺς διῶκτες νὰ τοὺς ἐγγράψουν ψευδῶς, ὡς θύσαντας.

-*Libellatici*: Οἱ καλυπτόμενοι ἀπὸ ψευδεῖς βεβαιώσεις (*libellus*)⁷⁴.

Στοὺς *lapsi* ἡ Ἐκκλησία ἐπέβαλε ἐπιτίμια, συγκαταβαίνουσα στήν φυσικὴ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, μὲ παιδαγωγικὸ σκοπὸ, ὥστε νὰ κατανοήσουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἐκτροπῆς τους καὶ νὰ ὠριμάσουν στήν πίστη, καὶ νὰ ἐπισπᾶσουν ἐπάνω τους τὴν φιλόνηρωτη χάρη τοῦ Χριστοῦ.

Μὲ τὴν ἐπέλαση τοῦ ἰοῦ διαπιστώνονται οἱ παράλληλοι βίοι τῶν *lapsi*, μὲ τοὺς ἀποκλίνοντας σήμερα ἀπὸ τὴν πίστη, δηλαδή τοὺς ἀρνητὲς τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ὁ ἴος, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπερίτμητη πνευματικὴ αἴσθησι τοῦ Γέροντος Γαβριὴλ τοῦ ἀγιορείτου (Ἱερὸν Κελλίον ὀσίου Χριστοδοῦλου τοῦ ἐν Πάτμῳ), εἶναι “ὑποτακτικὸς τοῦ Θεοῦ.” Διήγειρε συνειδήσεις, ἀπεκάλυψε ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοὺς, φανέρωσε τὰ μέχρι σήμερα κρύφια φονικὰ σχέδια τῶν σχεδιαστῶν τῆς μεγάλης ἐπανεκκίνησης, ἔκρινε τὴ σχέση μας μὲ τὸν Χριστόν, τὸ πρόσωπο τοῦ Ὁποίου ἔγινε καὶ πάλιν σημεῖον ἀντιλεγόμενον. “*Nūn κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου*”⁷⁵.

Ἡ ἀφελὴς καὶ “κουτοπόνηρη” στάση ὠρισμένων κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι συνιστοῦν τὴν χάραξη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ σημείου

⁷³ Π.Χρήστου, «Διωγμοί», στήν Θ.Η.Ε. Τόμ.5^{ος}, σελ.123.

⁷⁴ Α' -Β' -Γ' -Δ' Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρα Συνόδου.

⁷⁵ Ἰωάννου, 12,31.

του "έμβολιασμοῦ", ἀποτελεῖ ἀπροκάλυπτο ἐμπαιγμὸ στὸν Ἴδιο τὸν Κύριον, καθ' ὅσον, "τίς μερίς Χριστῶ πρὸς Βελίαρ ἢ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου⁷⁶;"

γ. Ο κληρικός ὡς παράδειγμα:

Ὁ ἡ' ἀποστολικὸς κανόνας ὀρίζει, ὅτι ὅλοι, καὶ μάλιστα οἱ ἱερωμένοι, πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένοι καὶ ἄξιοι νὰ μεταλαμβάνουν τῶν θείων μυστηρίων, ὅταν γίνεται προσφορά, δηλαδή ἡ ἱερουργία τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἀπ' αὐτοὺς δὲν μεταλάβει, ἐνῶ εἶναι παρὼν στὴν Θεία Λειτουργία, ὀφείλει νὰ ἐξηγήσει τὴν αἰτία γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν μετέσχε τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Ἐὰν αὐτὴ εἶναι δικαία καὶ εὐλογος, νὰ λαμβάνει συγχώρηση, ἐὰν ὅμως δὲν θέλει νὰ τὴν δημοσιοποιήσει, νὰ ἀφορίζεται. Καὶ τοῦτο διότι γίνεται αἴτιος βλάβης στὸν λαόν, μὲ τὸ νὰ δίδει ἀφορμὴ νὰ ὑποπτευθεῖ τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς εἶναι ἀνάξιος.

Τὸ γενικὸ νόημα τοῦ παραπάνω Ἱεροῦ Κανόνος ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴ εὐθύνη, πού ὑπέχει, κυρίως, ὁ κληρικός, ἐφ' ὅσον ὀφείλει νὰ αἰτιολογεῖ κάθε δημόσια πράξη του στὴν Ἐκκλησία. Μέχρι σήμερα πολλοὶ ἐπίσκοποι καὶ πνευματικοὶ πατέρες προτρέπουν τὸ ποιμνιο πρὸς ἐμβολιασμό, χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἀγιογραφικὴ ἢ ἱεροκανονικὴ αἰτιολόγηση. Ἔτσι συμβάλλουν στὴν ἄμβλυση τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, πάνω στὸ ἐπίμαχο θέμα τῆς ἔκτρωσης, ἀλλὰ καὶ στὸν θάνατο ἢ τὴν βαρεῖα ἀναπηρία πολλῶν.

δ. Τὸ ἐρώτημα περὶ τῶν ἐπιτιμίων στοὺς ἐμβολιαζομένους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ παραπάνω, οἱ ἐμβολιαζόμενοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐμπίπτουν, κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, στὰ προβλεπόμενα ἐπιτίμια τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους ἤδη ἔχουμε μνημονεύσει στὸ παραπάνω κείμενο.

Τὰ ἐπιτίμια ὅμως, σύμφωνα μὲ διαγραμματικὴ ῥήση τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξατομικεῦνται «ἐν καιρῶ καὶ προσώπῳ καὶ ποσότητι καὶ ποιότητι», δηλαδή κατὰ τίς περιστάσεις, τὸν χαρακτήρα, τὴν ἡλικία καὶ τὴν παιδεία τοῦ καθενός.

Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ σὲ πλείστους ὅσους Ἱ.Κανόνες καὶ ἔχει ὡς ἔρρισμα τὴν φιλάνθρωπη συγκατάβαση τῆς Ἐκκλησίας μας στὴ

⁷⁶ Β' Κορινθίους, 6,15.

σχετικότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων⁷⁷. Ἄλλωστε, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, “ὁ γνούς... καί... μηδὲ(ν) ποιήσας... δαρήσεται πολλάς· ὁ δὲ μὴ γνούς...δαρήσεται ὀλίγας⁷⁸”.

Συμπεράσματα

1. Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐμβολίων στὴν ἰατρικὴ φαρέτρα, ὡς ἐνδεχόμενη προληπτικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ Covid-Sars 2, προϋποθέτει τὴν ἐν ψυχρῷ δολοφονία μεγάλου ἀριθμοῦ ἐμβρύων ἀνθρώπων.
2. Τὸ περιεχόμενο τοῦ ἐμβολίου καθὼς καὶ ὁ τρόπος δράσης στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἐπιφέρει πλεῖστες ὅσες ἀναπηρίες, πολλάκις σοβαρές, ἕως καὶ θανατηφόρες.
3. Ἡ προώθηση τοῦ ἐμβολιασμοῦ μὲ ὄχημα τὴν πνευματικὴ ἐξουσία ἀποτελεῖ ἐξαναγκαστικὴ πράξη ἐλέγχου τοῦ αὐτεξουσίου καὶ ἐξισώνει τοὺς ἀνθρώπους μὲ πρόβατα ὀδηγούμενα ἐπὶ σφαγὴν.
4. Ὁ “Κύριος ἔδωκε φάρμακα” καὶ γιὰ τὴν συγκεκριμένη ἀνθρωπογενῆ καὶ ἀνίερη ἐπίθεση στὴν ἀνθρωπότητα μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὸν “χιμαϊρικό” Covid-Sars 2. Ἡ ἐπισταμένη γνώση τῆς ἰατρικῆς παθοφυσιολογίας, καθῆκον κάθε γιαιτροῦ, καὶ ἡ ἔντιμη κλινικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἔχουν ἤδη ἀπομυθοποιήσει σὲ συντριπτικὸ ποσοστὸ τὴν ἀναγκαιότητα-τραγέλαφο τῶν νοσοκομειακῶν νοσηλειῶν καὶ τῶν εἰσαγωγῶν στὶς θανατηφόρες μονάδες ἐντατικῆς θεραπείας, ὅπου ἐπίορκοι γιαιτροὶ ζηλοῦν δόξαν Μέγκελε.
5. Τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θὰ συγκριθοῦμε μὲ τοὺς Iarpsi, οἱ ὁποῖοι δὲν κατάφεραν νὰ “κοινωνήσουν τῶν θείων παθημάτων” διὰ τοῦ μαρτυρίου, σὲ ἀντίθεση μὲ μᾶς, πού παραλογιζόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ γρίππη, καὶ κονιορτοποιοῦμε στὴ συνείδησή μας, “γιὰ τὸ τίποτε”, τὰ ζωηφόρα ἱερὰ εὐαγγελικὰ πιστεύματα.
6. Τὰ θανατωθέντα ἀθῶα ἔμβρυα θὰ γίνουν κριτές μας, διότι κακοποιήθηκαν γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἀνίερης ἐπιστήμης, τῆς νέας αὐτῆς εἰδωλολατρικῆς θεότητας.
7. Σὲ ὅλες τὶς ἀνθρωποθυσίες πρὸς ἐξαγνισμό τοῦ λαοῦ, τόσο στὴν ἀρχαιότητα ὅσο καὶ σήμερα, προσφέρονται θύματα ἀδύναμα καὶ ἀθῶα. Στὸν εἰδωλολατρικὸ κόσμον αὐτὸ ἀποτελοῦσε στοιχεῖο τοῦ “σπερματικοῦ λόγου”. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, ὅμως, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ,

⁷⁷ Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, *Λόγος πρὸς ποιμένα* P.G. 88,1189. Πρὸβλ. τοὺς Α' -Β' -Γ' -Δ' Κανόνες τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Συνόδου, κ. ἄ.

⁷⁸ Λουκᾶ, 12,47.

ἐκτὸς πάσης ἁμαρτίας, κενωθείς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς μᾶς ἐξηγόρασε ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Νόμου, τέτοιες πρακτικὲς ἀποτελοῦν ἀσύγγνωστο ὕβρι.

8. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι αὐτόνομη. Εἶναι φυσικὴ συνέπεια τοῦ κατ'εἰκόνα, δώρημα τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπον γιὰ τὴν ἀνάψυξή του, λόγω τῶν συνεπειῶν, ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὴν παράχρηση τοῦ αὐτεξουσίου του στὸν Παράδεισον. Ὁ Κύριος "ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ, καὶ ἰατρὸν ἔκτισε καὶ μυρεψὸν καὶ φάρμακα ἐκ γῆς⁷⁹". Ἡ αὐτόνομη ἐπιστήμη καταντᾶ σὲ "αὐτονομία πλάνης⁸⁰", δηλαδὴ εἰδωλολατρεία κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο τὸν Θεολόγο.

"Τὰ εἰδωλα τῶν ἐθνῶν, ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων..., καί, "ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς⁸¹."

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

Τάδε λέγει Κύριος·

«Ἐχουσι Μωσέα καὶ Προφήτας·
ἀκουσάτωσαν αὐτῶν».

Λουκᾶ 16,20

Εἶπεν ὁ Κύριος·

«Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς,
ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον·
νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι
περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν».

Ἰωάννου 15,17

⁷⁹ Ἐγγραφα στὴν Ἀθήνα τὴν 28^{ην} Νοεμβρίου 2021, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ, τοῦ ἐλέγξαντος τὸν Κωνσταντῖνον Κοπρώνυμον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Εἰκονομάχους καὶ ἀθλήσαντος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

π. Στυλιανὸς Ἐμμ. Καρπαθίου MD-PhD

Πρεσβύτερος

Ἴατρος - Ψυχίατρος

Διδάκτωρ Βιοηθικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

⁷⁹ Πρβλ. Σοφία Σειράχ, 38,1-9.

⁸⁰ Γρηγόριος Θεολόγος, Λόγος 39, 7, P.G. 36,341C.

⁸¹ Ψαλμός, 113 (114), 12 καὶ 16.